

værende lovgivning er, er man bundet til, at det skal være aktiviteter, der foregår på arealerne i Hørsholm. Dette professionelt veludviklede forskningscenter er derfor afskåret fra at gå ind i opgaver, som f.eks. kunne ligge andre steder, og samarbejdsformer, som ellers ville være begrænsede af den nuværende lovgivning.

Så i virkeligheden handler det om at give lidt mere luft under vingerne, lidt mere operationsmulighed, der ikke er begrænset af en bestemmelse, som er flere årtier gammel, og som knytter sig til starten af centeret i sin tid. Derfor er det her, når det kommer til stykket, jo en meget praktisk foranstaltning, der er tale om.

Det rykker naturligvis ikke ved det, der er centerets primære formål, nemlig at skabe spændende muligheder og alt det, som i forvejen er knyttet til arealerne i Hørsholm. Det vil fortsat være kerneområdet. Det er det, der er det egentlige. Så får man nu lidt mere råderum til andre typer aktivitet, eller måske snarere eller mere præcist udtrykt aktiviteter, som ikke direkte geografisk er knyttet til det område.

Det betragter jeg som en helt fornuftig måde at justere loven på, og jeg er meget glad for at konstatere, at Folketinget som sådan også gør det. Så derfor vil jeg se frem til, at vi kan få en hurtig udvalgsbehandling af sagen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Forskningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 203:

Forslag til lov om kolonihaver.

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (FremSAT 28/3 2001).

Sammen med denne sag foretoges:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning og ændring af jordkøbsloven. (Planlægning for kolonihaver og fremskaffelse af jord til kolonihaveformål).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (FremSAT 28/3 2001).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Margot Torp (S):

»Danmark er en kolonihave«, er et ofte citeret udsagn, vistnok af Palle Larring, som har til formål at beskrive vores land som et hyggeligt og velholdt lille samfund med en høj trivsel. Vist også med en kritisk undertone – men lad nu det være.

Der er ingen tvivl om, at kolonihaverne igennem mange år har været og fortsat er uhyre mange danskere åndehul, det sted, hvor der hentes energi til at klare hverdagens strabadser, hvor man både får rørt sig og skabt sin egen lille verden af gode grønsager og dejlige prydblatter, og hvor man sidst, men bestemt ikke mindst får sig mangan en god snak og et hyggeligt samvær med de andre kolonister og ofte får et socialt netværk af stor betydning, når livet er svært.

Mange danskere, der bor i etageejendom, har ved hjælp af en kolonihave fået mulighed for at komme til at rode i jorden og skabe deres egen lille have, ja, ofte deres eget univers med et kreativt bygget lille hus, hvor det er en mulighed.

Gennem de senere år har der desværre været nedlagt helt op til 150 haver om året af forskellige grunde.

Socialdemokratiet anser kolonihaverne som en vigtig kilde til mange menneskers trivsel og en fritidsbeskæftigelse, som fortsat bør indgå i den vifte af muligheder, som de fleste kommuner stiller til rådighed for borgere, der ellers ikke har egen have.

Vi er derfor yderst tilfredse med, at regeringen nu tager initiativ til at skabe lovgivningsmæssige rammer, der kan være med til at sikre, at også fremtidige generationer får mulighed for at vælge denne type fritidsbeskæftigelse.

Lovforslagene, der udgør en samlet pakke, skal både være med til at give kolonihavefolket de fornødne trygge rammer omkring deres kolonihaver og samtidig sikre, at kommunerne i de-

res fremtidige planlægning sørger for, at der fortsat vil være et pænt udbud af disse grønne åndehuller, som kolonihaverne er.

Det er godt, at der med lovforslagene gøres definitivt op med tanken om, at kolonihaver kun er en fornuftig, midlertidig arealanvendelse. Og Socialdemokratiet hilser med tilfredshed, at det én gang for alle søges afklaret, hvilke eksisterende kolonihaveområder der forventes bevaret i fremtiden som såkaldt varige kolonihaver.

Vi finder reglerne om offentliggørelse af planer og klageadgang som rimelige for alle parter. Især har vi bemærket, at der både kan klages over retlige og skønsmæssige spørgsmål. Det er vigtigt.

Vi har heller ikke noget at indvende imod de kriterier, som lovforslaget fastlægger, for at et kolonihaveområde kan defineres henholdsvis som et kolonihaveområde eller som et varigt kolonihaveområde.

Det er indlysende, at det tætbebyggede hovedstadsområde med mange kommuner udgør en særlig udfordring i forhold til at sikre, at nogle af de mange beboere i de utallige etageejendomme også fremover kan få mulighed for at erhverve sig en kolonihave.

Ændringerne i planloven på dette område er derfor helt indlysende nødvendige, ligesom de øgede statslige midler, som gennem Fødevareministeriet tænkes tilført området fra år 2003, kan vise sig af uvurderlig betydning for hele kolonihavetanken generelt.

Vi støtter varmt de her to lovforslag og har svært ved at forestille os, at ikke alle partier har stor lyst til at være med til at skabe gode og trygge rammer om vore kolonihaver og det liv, der udfolder sig der.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg vil godt lige høre, om Socialdemokratiet vil være med til at indføre tilbudspligten for ejere af de privatejede kolonihavearealer til disse andelshaveforeninger, som det vist kaldes.

Man kan jo sådan set sammenligne tilbudspligten med det, som man har, i det øjeblik man har en ejendom med over 13 lejligheder. Så er der en tilbudspligt til beboerne. Derfor vil jeg gerne høre, om Socialdemokratiet vil være med til, at tilbudspligten også skal omfatte de privatejede arealer, hvorpå der ligger kolonihaver.

Vi har bl.a. en sag i Gentofte med, at man er ved at nedlægge Tuborg Haveby, nogle meget

værdifulde kolonihaver, som Carlsberg ejer. Kolonihaveforeningerne er blevet sagt op, haverne skal nedlægges, og den eneste måde at sikre dem på er vel at lave en tilbudspligt.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i de generelle betragtninger. Kolonihaverne er åndehuller, de er et aktiv både for at finde fællesskab, familieliv osv. Men jeg synes bare, at når vi er ved at lave sådan en lov, så er det så pokkers ærgerligt, hvis vi ikke gør det godt og grundigt.

Mit ene spørgsmål går på, om den socialdemokratiske ordfører ikke kunne forestille sig, at vi fandt en model, hvor ejerne af kolonihaverne fik pålæg om at tilmelde alle – altså uden reduktion alle – eksisterende kolonihaver. Så kunne det jo godt være, at man havde behov for at ansøge om friholdelse for visse enkelte. Så skulle man altså gøre det meget udtrykkeligt, men i hvert fald sådan, at alle eksisterende kolonihaver blev anmeldt. Det er det ene spørgsmål.

Det andet er jo så spørgsmålet om nedlæggelser. Der står der i teksten, at hvis kommunerne har væsentlige samfundsmæssige hensyn, så kan man nok finde ud af at gøre noget andet. Men kunne den socialdemokratiske ordfører være enig i, at det er vigtigt, at vi fik drøftet, hvad væsentlige samfundsmæssige hensyn så er? For det kan jo være en ladeport uden lige.

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Til fru Aase D. Madsen: Tak for den gode opbakning. Altså jeg fornemmer, at lovforslagene som helhed falder i Dansk Folkepartis smag. Omkring det med tilbudspligten er det min fornemmelse, at der er ved at udkrystallisere sig en løsning på det mere konkrete med Tuborg Haveby.

Til hr. Kolstrup: Om den model, som hr. Kolstrup gerne vil have udviklet, har jeg forstået, at det vil være grundlovsmæssigt umuligt. Hvad angår de væsentlige samfundsmæssige hensyn, kan det sikkert nok lade sig gøre at opliste mere præcist, hvad det skulle betyde, men det må jo så være en del af udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja, jeg skal dog takke den socialdemokratiske ordfører for, at hun finder det relevant, at vi får drøftet, hvad man kan forstå ved væsentlige

samfundsmæssige hensyn, hvad det er for kriterier, der skal lægges på bordet, hvad det er for argumenter, der skal lægges på bordet, og Endehedslisten vil gerne forfølge den debat nærmere.

Det er i øvrigt også meget vigtigt for os, for at vi kan gå helhjertet ind i sagen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg ved godt, at den socialdemokratiske ordfører ikke kan stå her og forpligte sig til noget som helst. Men det er jo tilsyneladende noget, der skal gå hurtigt nu, og derfor vil jeg høre: Vil Socialdemokratiet gå ind for, at man får den samme tilbudspligt, som f.eks. DSB har, med hensyn til, at de der haveforeninger kan overtage deres arealer i henhold til tilbudspligt og også de kolonihaver, der ligger på privatejede arealer, som Tuborg Haveby i Gentofte gør?

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Til fru Aase D. Madsen: Jeg synes, vi skal være åbne over for at diskutere det her under udvalgsarbejdet. Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi nu ved, at vi er ved at skabe en lov, der skaber rammer, trykke rammer, og mange, mange, mange tusind kolonihaver her i landet.

Så er det utrolig vigtigt, at en enkelt lille krølle på halen ikke kommer til at spænde ben for det, men jeg tror, der er en stor åbenhed over for at finde løsninger på det her problem, men jeg kan selvfølgelig ikke stå her på et ben her og nu og love, at lige præcis dét kan vi gøre.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Hans Christian Schmidt som ordfører.

Hans Christian Schmidt (V):

Et af de bærende elementer i Venstres miljøpolitik er jo, at befolkningen generelt kan få lov til at opleve den gode natur, som vi har her i Danmark.

Det er vigtigt for Venstre, at man kan færdes derude, at man får lov til at opleve den livskvalitet det er at kunne bruge det land, som vi alle sammen holder af.

Venstre mener derfor, at kolonihaverne er et vigtigt bidrag til den danske kultur, og vi er derfor enige i, at det er af stor betydning, at kolonihaverne ikke forsvinder. Men man kan med rimelighed spørge, om dette forslag nu også giver kolonihaverne en sikker fremtid, selv om der

umiddelbart lægges op til dette i bemærkningerne til lovforslaget.

Der er i øjeblikket en årlig nettotilvækst af kommunale kolonihaver på 850 stk. ifølge rapporten om kolonihavernes fremtid, og vi må sige, at lovforslaget ikke nødvendigvis sikrer, at denne udvikling fortsætter.

Som det bliver fremlagt, er det nemlig svært at se nogen umiddelbare fordele ved lovforslaget. Umiddelbart virker forslaget noget overflødigt. Problemet er, at det derimod rummer en række ulemper for kolonihavefolket, både på kort og længere sigt.

For det første kan lovforslaget, hvis det bliver vedtaget i den nuværende form, vise sig at være en bremseklods for oprettelsen af nye kolonihaver.

Problemet er, at når man indfører en retlig regulering, der indebærer, at nye kolonihaver ikke kan nedlægges igen, så vil kommunerne måske fremover være tilbageholdende med at oprette nye kolonihaver. Måske vil kommunerne i stedet udlægge eventuelt ledige arealer til andre grønne formål, hvortil offentligheden har adgang, og det vil jo ikke gavne kolonihavefolket, hverken det nuværende eller dem, der i årene fremover ønsker sig en kolonihave.

For det andet kan man måske forudse, at der vil kunne ske nogle prisstigninger på kolonihaver. Samtidig må man forudse en stigning i antallet på venteliste til eksisterende kolonihaver. Den retlige regulering, som bliver foreslået i lovforslaget, vil måske begunstige de nuværende indehavere af kolonihaver på bekostning af dem, der gerne vil have en kolonihave i fremtiden, og denne mekanisme kan måske gradvis føre til, at beboersammensætningen vil ændre sig.

Det kan vel ikke være regeringens mening, at dette lovforslag skal medvirke til, at det kun er de folk, som har råd, som i fremtiden kan erhverve sig en kolonihave. Det er vel ingen hemmelighed, at kolonihaveejerne generelt ikke repræsenterer de højeste indkomster i Danmark, og vi må sige, at vi er meget glade for, at vi har haft høringsssvarene til gennemsyn, men vi synes altså, at høringsssvarene, både dem fra myndighederne og dem fra interesseorganisationerne, rejser nogle spørgsmål, som vi synes vi sammen skal have kigget igennem.

For det tredje vil vi også godt nævne det spørgsmål, om kommunerne kan få et stærkt økonomisk incitament til meget hurtigt at nedlægge kommunale kolonihaver.

Vi forstår, at regeringen lægger op til, at de eksisterende kolonihaver er sikret mod nedlæggelse, medmindre kommunen gør indsigelse inden den 1. november i år. Man kunne jo forestille sig, at nogle ville gøre indsigelse, således at de senere hen var frit stillet, og det vil jo ikke gøre situationen tryk for kolonihavefolket, tværtimod, uden at det måske er kommunernes ønske, men noget, de føler, de er nødt til for senere at være frit stillet.

For det fjerde kan man stille spørgsmålet, om kommunerne skal til at nedlægge kolonihaver, der bruges til helårsbeboelse. Jeg kan ikke af forslaget se det helt tydeligt, men jeg vil godt vide, om det er et problem, som der ikke skal tages stilling til i forbindelse med dette lovforslag.

For det femte fremgår det ikke helt klart af lovforslaget, om man er nødt til at overføre de øvrige regler fra sommerhusområdet til kolonihaveområdet.

Det er nogle spørgsmål, som vi helt klart gerne vil have undersøgt.

Alt i alt synes vi, at de intentioner, som ligger bag lovforslaget, nemlig at bevare den danske kolonihavekultur, er helt fine. Dem er vi med på, men vi stiller os tvivlende over for, om dette lovforslag nu også vil få den ønskede virkning. Venstre medvirker ikke til, at kolonihaver skal blive til spekulationsobjekter, vi ønsker heller ikke, at mennesker med små indkomster igen skal rammes af den socialdemokratiske politik.

Som sagt støtter Venstre den overordnede tanke om at bevare og udbygge kolonihaver, vi vil, som vi plejer, gå ind i en konstruktiv dialog om dette forslag, men vi vil ikke i dag tilkendegive, at vi med sikkerhed vil støtte forslaget. Dertil er forslaget for upræcist.

Vi vil kun støtte lovforslaget, hvis det i sin endelige form er enkelt og overskueligt og vil gavne kolonihavetanken, en tanke, som kommunerne jo i høj grad har gjort alt, hvad de kan, for at fremelske. Det har jo virkelig været sådan, at kommunerne i dag har gjort et kæmpe stykke arbejde, og vi ser jo alle steder, at kommunerne faktisk også er interesseret i det med kolonihaverne. Jeg tror, man nævner to steder, hvor det ikke er tilfældet.

Så altså: Et forslag, der i sin endelige form virkelig tilgodeser kolonihavefolket, vil være et forslag, som Venstre vil have stor sympati for. Derfor vil vi så stille en række spørgsmål, som betyder, at vi vil gå ind i en konstruktiv dialog, men samtidig stille nogle kritiske spørgsmål, som vi håber at få gode svar på, der kan være med til, at

vi måske i udvalget sammen kan finde en fælles indstilling til selve lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg står her og læser lidt på lektien, og der står jo, så vidt jeg kan se, at hvis en kommunalbestyrelse, som er ejer af et kolonihaveområde, overvejer at meddele Miljø- og Energiministeriet, at området ikke skal være et varigt kolonihaveområde, jamen så kan den bare gøre det. Den kan bare sende et skema ind til ministeriet, hvis det bare har været ude til høring med en frist på 4 uger. Sådan som jeg i hvert fald læser lovforslaget, så er det ikke varige kolonihaver. Så er det altså kun almindelige kolonihaver, som man så kan behandle, som man altid har behandlet dem. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Jeg synes, det er dejligt at høre, at hr. Hans Christian Schmidts parti støtter den overordnede tanke med det her lovforslag, men jeg synes, det er lidt besynderligt, at han på den ene side fremmaner et billede af, at kommunerne vil optræde meget, meget fjendtligt over for hele kolonihavetanken, og så på den anden side slutter af med faktisk at fortælle, at i praksis er kommunerne indstillet på det her.

Jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Hans Christian Schmidt, om han ikke mener, at vi virkelig nu inspirerer kommunerne til at tænke i helt nye baner, når de udvikler nye byområder, hvad angår områder, som skal være rekreative, til, at det skal de være for evigt, og til, at de måske skal være økologiske. Vi kan måske også forestille os, at de i høj grad kommer til at spille en rolle i integration af etniske minoriteter osv., altså at man virkelig tænker kolonihavetanken ind som en del af den fremtidige byplanlægning.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Det virker jo, som om Venstres ordfører er i tvivl om, hvad det egentlig er for en politik og identitet, Venstre har i det her spørgsmål.

Kan Venstres ordfører fortælle den undrende forsamling, hvad det er for nogle konkrete paragraffer i det her forslag, der eventuelt skal files lidt til eller ændres, for at Venstre helhjertet kan gå ind for det her forslag? Hvem er Venstre? Jamen hvem er det? Vil Venstre udskrive sådan en

eller anden gættekonkurrence, hvor vi så skal gætte os til det?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt svare hr. Søren Kolstrup først. Det kan godt være, det er sådan lidt en fremmed tanke for Enhedslisten, at man skal prøve at lytte, men det vil måske være en god idé, og dertil har man fået to ører.

Jeg vil gerne sige til hr. Søren Kolstrup: Jeg har netop lige gennemgået punkterne, som vi sætter spørgsmålstejn ved. Det kan godt være, at det ikke er i hr. Søren Kolstrups stil, men det er nu i vores stil, at vi sikrer os, at hvis vi skal gå ind for noget, så er de spørgsmål afklaret, inden vi nikker til det. Det gør vi med eller uden hr. Søren Kolstrups tilslutning.

Så vil jeg godt sige til fru Margot Torp: Regeringen og Folketinget behøver slet ikke at gøre sig nogen forestillinger om, hvad kommunerne skal gøre for kolonihavefolket. Den tanke har kommunerne tænkt, længe før den blev tænkt i Folketinget. Så der skal man kun have stor respekt, synes jeg, for kommunerne, fordi de længe har gjort det.

Det, der jo netop er vores problem, er, at ofte er det sådan, at statslig regulering har medført meget uhensigtsmæssige handlinger, og det, man kan føre kommunerne ud i, er, at de begynder at begå uhensigtsmæssige handlinger, noget de slet ikke har gjort indtil i dag.

Men jeg synes i grunden, det er meget nemmere, at vi bare i udvalget får det afklaret. Jeg har jo sagt, at selve tanken støtter Venstre, men under nogle klare forudsætninger.

Lige til fru Aase D. Madsen vil jeg bare sige: Det, fru Aase D. Madsen sagde, er jo problemet. Problemet er jo netop i dag, at nu vil kommunerne med det her forslag kunne afmelde alle de vedvarende kolonihaver. Det vil de kunne gøre inden 1. november. Hvorfor presse dem ud i, at de skulle føle anledning til at få det gjort inden 1. november? Det ville kunne presse kommunerne ud i nogle handlinger, de slet ikke ønsker. Men hvis de mener, at de skal sørge for at være frit stillet senere hen, så kan det være, at de siger, at så må de hellere se at få det gjort inden 1. november. Det er da uhensigtsmæssigt, i hvert fald over for kolonihavefolket. Så det, fru Aase D. Madsen nævner fra forslaget, er problemet.

Brian Mikkelsen (KF):

Da den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes og partiets vegne sige følgende:

I Det Konservative Folkeparti synes vi, at det er positivt, at man mange steder rundtomkring i Danmark og særlig i forbindelse med de større byer har anlagt kolonihaver.

Det giver folk, der bor i lejlighed, en god mulighed for at komme ud og nyde naturen og fællesskabet med ligesindede. Det giver også mulighed for at dyrke egne grønsager, holde en have, og det giver de familier, der har børn, en enestående mulighed for frisk luft og for at få leget i det fri på en helt anden måde, end der er mulighed for, hvis man bor på 4. sal. Derfor ser vi mange positive sider ved kolonihaverne og de muligheder, de giver befolkningen.

Nu fremsætter regeringen med miljøministeren i spidsen så dette lovforslag om kolonihaver, der skal sikre kolonihaverne i fremtiden. Det er sådan set meget sympatisk, men man kan spørge sig selv, om det ikke er at skyde over målet. Vi synes, man skal tænke sig godt om, inden vi fra Folketingets side går ind og blander os i kommunernes ret til at planlægge, og vi synes heller ikke, at lovforslaget er så præcist, som man kunne ønske sig.

Lovforslaget introducerer begrebet varig kolonihave, og varige kolonihaver skal kun kunne nedlægges, hvis der er såkaldt væsentlige samfundsmæssige interesser, der nødvendiggør nedlæggelse, står der i lovforslaget.

Her bliver vi så i Det Konservative Folkeparti nødt til at spørge, hvad der menes med væsentlige samfundsmæssige interesser. Er det, hvis der bygges en ny skole? Det er jo ret væsentligt, at alle børnene i kommunen kan blive undervist. Er det, hvis der skal bygges? Eller er det, hvis en eksisterende virksomhed i byen, der rummer mange arbejdspladser, gerne vil udvide og bekendtgør, at hvis udvidelsen ikke kan finde sted, ja, så bliver den nødt til at flytte til en anden del af landet?

Vi bliver altså nødt til at være helt enige om, hvad der ligger i det væsentlighedsbegreb, for – og det vil vi ikke lægge skjul på – i Det Konservative Folkeparti ønsker vi ikke sagen fra Ørestaden gentaget. Den der formulering med, at det kræver »særlige planlægningsmæssige begrundelser« – den holder jo ikke – »hvis man skal etablere butikker, der er større end det, detailhandelsloven foreskriver.« For hvad er »sær-

lige planlægningsmæssige begrundelser?» Problemet er her som i Ørestadsloven.

Man kan spørge sig om det samme i den formulering, der er brugt i det her tilfælde, »væsentlige samfundsmæssige interesser«.

Vi mener altså, at der er brug for større klarhed. Men når det så er sagt, så mener vi altså også, at kolonihaverne fortsat skal være et kommunalt anliggende. Jeg er da helt overbevist om, at alle kommuner er meget glade for deres kolonihaver, fordi de giver deres borgere et frirum.

Tænk sig, at vi herinde i Folketinget og miljøministeren skulle kunne bekymre sig mere om borgerne og om at sikre kolonihaverne, end man ude i kommuner kan gøre. Det er vist at indlede en valgkamp lidt vel rigeligt og lidt vel hurtigt. Vi mener faktisk, at de beslutninger, der træffes ude i kommunerne, er meget tættere på befolkningen og meget tættere på kolonihaveejerne selv. Det er dem, der er tættest på borgerne, og det er dem, der har ansvaret for den samlede byudvikling.

Så fra konservativ side synes vi, at dette her forslag blander sig lige lovlig meget, hvis man får det vedtaget, men vi erkender også, at kolonihaverne er et lyspunkt i mange menneskers tilværelse og også er en meget dansk tradition, som vi er glade for.

Derfor vil vi gå konstruktivt ind i forhandlingerne, ind i udvalgsarbejdet og vil lytte til vores kommunale bagland, i det hele taget til kommunalråd rundt omkring, hvordan man eventuelt kan lande denne her sag, så man sikrer sig nogle gode og holdbare formuleringer i forhold til lovens intentioner, så man sikrer, at kolonihaveejerne får nogle faste rettigheder, men at man også sikrer, at de myndigheder, der er tættest på i kommunerne, selvfølgelig får en indflydelse på fremtiden, også for kolonihaverne.

Jørn Jespersen (SF):

I SF er vi enig med regeringen i, at kolonihaver er et meget væsentligt element i det danske samfund, og at der er god grund til at se på, om ikke vi kan sørge for en større sikkerhed for kolonihavernes eksistens end den, der er tilfældet i dag.

Kolonihaverne bidrager med mange kvaliteter – frisk luft, mulighed for at dyrke grønsager, socialt samvær osv. – til utrolig mange danskeres fritidsliv, og det skulle de gerne blive ved med, måske endda i stigende omfang.

Derfor er vi også helt med på at diskutere med regeringen under det kommende udvalgs-

arbejde, hvordan man kan sikre mod nogle af de opsigelser, som har været set i virkeligheden, og som truer, og sørge for en så høj grad af sikkerhed for de eksisterende og kommende kolonihaver som overhovedet muligt.

Det spørgsmål, vi på linje med andre ordførere vil stille under udvalgsbehandlingen, er: Er den sikkerhed, som ligger i forslaget, god nok? Vi er sådan set enige i, at meget bløde elastikformuleringer som »samfundsmæssige hensyn« osv. jo er ret fleksible, og det har vi også nylige eksempler på de er. Derfor vil vi gerne sikre os en lidt højere grad af sikkerhed, end der er i forslaget, for, hvad denne formulering dækker over, og hvad den ikke dækker over.

Vi er også meget optaget af, at der i planloven sikres mulighed for at planlægge nye kolonihaver. Vi synes, det er et naturligt element i brugen af arealet rundt omkring i landet, at man hele tiden har sig for øje, at der er nogle områder, som det vil være fornuftigt og hensigtsmæssigt at udlægge til kolonihaveformål, fordi der er et behov i befolkningen for det.

Endelig vil jeg gerne pege på et tilsvarende behov, som vi måske kunne drøfte også i forbindelse med det her lovforslag, nemlig spørgsmålet om nyttehaver i forbindelse med boligområder.

Jeg tror, at der kunne være ganske meget brug for, at man både i forbindelse med eksisterende boligområder og ved planlægningen af nye boligområder, både etagebyggeri og parcelhusområder, kunne udlægge nogle områder til nyttehaver, ikke egentlige kolonihaver med huse osv., men nyttehaver i umiddelbar sammenhæng med boligområderne med henblik på at få noget socialt fællesskab efter fyraften, dyrke nogle grønsager, og der kunne også være et integrationsmæssigt element i det.

Så vi har altså nogle spørgsmål, vi godt vil have afklaret undervejs under udvalgsbehandlingen, og vi har nogle ideer, vi håber, at regeringen er lydhør over for, så vi forhåbentlig i fællesskab kan få vedtaget en god og kraftfuld lov til gavn for landets kolonihaver.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Aase D. Madsen som ordfører.

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti er enig i intentionerne i lovforslagene, nemlig at skabe gode og trygge vilkår for samtlige landets kolonihaver og gøre op med

de tidligere tiders syn på kolonihaverne som en midlertidig arealanvendelse.

Det er stærkt beklageligt, at forslagene først kommer nu, og er de gode nok? Det er svært at vurdere i øjeblikket.

Hvorfor skulle der gå 7 år, inden ministeren fik taget sig sammen til at tage kolonihavefolkets problemer alvorligt? Mon ikke det er Dansk Folkepartis stadige hasebid, der har fyret op under ministeren? For alle har jo vidst, at der blev nedlagt massevis af kolonihaver gennem årene. Men der skal jo snart være valg, og mon ikke det er en medvirkende årsag til, at forslagene kommer frem nu?

Træerne vokser jo ikke ind i himlen med disse forslag, for det er kommunerne eller andre ejere af kolonihaveområderne, der selv bestemmer, om områderne skal være varige eller ikkevarige. Det skal blot indberettes til ministeriet efter en høringsfrist på 4 uger. Men har borgerne i kommunerne reelt en mulighed for at ændre kommunernes beslutning? Vi har jo desværre set, at selv massive protester bliver mere eller mindre lodret arkiveret, som vi så det i Nordre Eng i Tårnby Kommune. Så hvad en høringsprocedure reelt er værd, er jo et spørgsmål.

Det er så spørgsmålet, om ministeren vil bruge planlovens § 3, stk. 4, den såkaldte call in-paragraf, i de tilfælde. Og vil staten så gå ind og ekspropriere til kolonihaveformål, således at nedlæggelserne kan undgås?

Jeg kan i øvrigt heller ikke forstå, hvorfor ministeren ikke vil tage hensyn til hverken Kolonihaveforbundet eller Friluftsrådet, der er stærkt bekymrede over formuleringen i § 4, stk. 2 om nedlæggelse af varige kolonihaveområder, som de mener ikke er klar nok. Hvis der er en uklarhed i teksten her, er det utrolig vigtigt, at vi får lukket for de fortolkningsmuligheder, og det vil Dansk Folkeparti naturligvis være med til at foreslå.

Da loven ikke indebærer et reelt stop for nedlæggelse af kolonihaver, sættes der et plaster på såret i form af pligten til at fremskaffe erstatningsarealer. Men de store tabere er her de pensionister, der hverken har kræfter eller økonomi til at flytte med.

Det har vi jo også set i den ulykkelige nedlæggelse af Nordre Eng i Tårnby, hvor en ualmindelig ubehagelig socialdemokratisk borgmester udsatte kolonihavefolket for en aldeles uværdig behandling.

Ministeren var heller ikke i denne sag indstillet på at bruge sine beføjelser til at benytte § 3, stk. 4, i planloven, som Naturklagenævnet ellers pegede på, således at nedlæggelse af Nordre Eng kunne være undgået, og det på trods af at der var sket en fejlagtig sagsbehandling i ministeriet, som reelt var ministerens ansvar. Jeg ved, at Socialdemokratiet har mistet mange trofaste støtter på grund af de uopfyldte løfter fra ministerens side.

Dansk Folkeparti kan ikke acceptere, at kolonihaverne benyttes til aktivt at fremme integrationen af indvandrere og flygtninge. Kolonihaveforeningerne skal ikke bruges til at løse boligsoziale problemer, og der må ikke lægges nogen form for pres på kolonihaveforeningernes ledelser, således at kolonihaverne bliver et integrationsprojekt.

Jeg vil i øvrigt gerne spørge om, hvornår lovene bliver endeligt indarbejdede i kommune- og regionplanerne. Forhindrer lovforslaget, at kommunerne eller andre ejere af kolonihaveområder foretager panikindkøb før lukketid med hensyn til at opsige de korte kolonihavekontrakter eller ændrer planlægningen?

Der har været mange kokke til at koge denne ret sammen. Derfor er den måske blevet spiselig for de fleste, men det er ikke ligefrem Dansk Folkepartis livret. Vi vil være helt sikre på, at kolonihavefolket får den maksimale beskyttelse.

Der bliver derfor mange spørgsmål, der skal stilles under udvalgsarbejdet, ikke mindst har der været en aldeles utilfredsstillende kort høringsfrist på få dage. Det kan de høringsberettigede ikke være tjent med, og det er heller ikke acceptabelt for os andre, der lige har fået høringssvarene i hænde for få timer siden.

Alt i alt kan Dansk Folkeparti se, at der er nogle gode ting, men vi kan også se, at det endnu er meget løst. Det kan forhåbentlig blive bedre.

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Jeg vil gerne sige til fru Aase D. Madsen, at jeg synes, der er en række dobbeltbudskaber i det.

Jeg er nødt til at få klarlagt: Stemmer Dansk Folkeparti nej til det her lovforslag, på samme måde som Dansk Folkeparti sammen med Venstre og De Konservative stemte nej til bevarelse af kolonihaver på Frederiksberg tæt ved Solbjerg Kirkegård? Er det sådan, vi skal forstå det?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Christian Schmidt for en kort bemærkning. Fru Aase D. Madsen bliver dirigeret herop, når tid er.

(Kort bemærkning):

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg var sådan set glad for fru Aase D. Madsens bemærkninger. Jeg synes, at de langt hen ad vejen fulgte dels intentionerne i selve lovforslaget, dels også bekymringen for, om det nu er kolonihavefolket, der vil få fordel af det her.

Jeg vil så bare spørge fru Aase D. Madsen om en enkelt ting: Det er jo sådan, at nogle kolonihaver bruges til helårsbeboelse, hvad er Dansk Folkepartis holdning til det?

Hvis ikke fru Aase D. Madsen vil komme ind på det i dag, for det er jo et komplekst, sammensat problem, vil fru Aase D. Madsen så i dag tilkendegive, at hun sammen med Venstre vil tage spørgsmålet op i udvalget, så vi dér kan prøve at få skåret fuldstændig ud, hvad man vil skulle gøre, da nu lovforslaget ikke tager hensyn til det problem? Hvad skal der så ske i fremtiden?

(Kort bemærkning):

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg har da opskræmt af fru Aase D. Madsens tale her tænkt mig at stille hende spørgsmål. Hun gik jo ind i, at integration af flygtninge og fremmede ikke skulle ske via kolonihaver, og jeg vil gerne spørge fru Aase D. Madsen: Kan det virkelig være rigtigt, at Dansk Folkeparti vil udelukke flygtninge og fremmede, folk af andre nationer fra at komme ind i kolonihaverne og dér få et bedre forhold til danskere?

(Kort bemærkning):

Aase D. Madsen (DF):

For at tage det sidste først: Dansk Folkeparti har ikke udelukket nogen som helst. Vi siger: Der skal ikke lægges nogen former for pres på kolonihaveforeningerne for at tage flygtninge ind. Om en flygtning vil stille sig op i ventekøen og så blive godkendt af en kolonihavebestyrelse, har vi da ingenting imod. Hvorfor skulle vi have det? Men de skal ikke bruges bevidst til integrationsformål.

Med hensyn til den frederiksborgske tragedie vil jeg godt sige til fru Margot Torp: Det var en fejltagelse. Men hvor mange kolonihaver er der ikke blevet nedlagt under socialdemokratiske

borgmestre? Jeg tror, at de, som er blevet nedlagt på Frederiksberg, er en dråbe i havet. Jeg tror ikke, at det kan sammenlignes.

(Kort bemærkning):

Vibeke Peschardt (RV):

Der er jo ingen, i hvert fald ikke her fra Folketinget, der forestiller sig, at der skulle lægges pres på kolonihaveforeningerne af nogen.

Men hvad har fru Aase D. Madsen dog imod, at integrationen foregår på den måde? Jeg vil nærmest sige: Hvorfor ikke? Det var da en enestående lejlighed, man her havde.

(Kort bemærkning):

Margot Torp (S):

Jeg vil gerne erklære mig enig med fru Vibeke Peschardt, også fordi fru Aase D. Madsen så så meget på mig, i, at der jo ikke er nogen, der lægger pres på nogen, men kun åbner øjnene for, at der kan ligge en mulighed for at øge integrationen ad denne her vej.

Når jeg tager ordet, så er det for at spørge fru Aase D. Madsen, om ikke det, at der på Frederiksberg kan ske nedlæggelse af kolonihaver ved en ren og skær fejltagelse, gør det ekstraordinært nødvendigt at sørge for, at der bliver lovgivning på det her område, så vi ikke nedlægger kolonihaver ved en fejltagelse. Det lyder højst besynderligt.

(Kort bemærkning):

Aase D. Madsen (DF):

Jeg har ikke sagt, at de blev nedlagt ved en fejltagelse. Det var beklageligt, at de kunne nedlægges, det er korrekt. Men jeg har sagt, det ikke er Dansk Folkepartis politik. Mon ikke der rundt omkring i kommunerne også har siddet socialdemokratiske borgmestre, der har nedlagt kolonihaver, på trods af at det tilsyneladende ikke nu er socialdemokratisk politik?

Med hensyn til integrationen: Jeg har da spurgt den tidligere by- og boligminister, fru Jytte Andersen, hernede i salen i spørgetimen om bekymringen for, at de skulle blive brugt til integration, og da sagde by- og boligministeren, at det var et godt redskab i forbindelse med at løse de boligsociale problemer.

Dansk Folkeparti mener altså ikke, at de boligsociale problemer skal løses via kolonihaverne.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er en interessant debat, der har udspringet sig om kolonihaver som et middel til integration, og jeg er da helt enig i, at man ikke skal gå hen og pålægge eksisterende kolonihaveforeninger at tage en kvote indvandrere.

Men jeg kunne tænke mig at spørge fru Aase D. Madsen: Hvis nu en kommune beslutter sig til at oprette en ny kolonihaveforening, vil Dansk Folkeparti så acceptere, at det er sat som en klausul, at der skal reserveres f.eks. 10-15 pct. af haverne til indvandrere? Jeg mener, det er den allerbedste form for integration, der overhovedet kan eksistere. Det, vi nemlig mangler i Danmark, er, at vi skal have brækket noget hede op og finde en naturlig måde at integrere på.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg kan love hr. Ole M. Nielsen, at vi vil være utrolig meget imod, lige så meget som vi er imod, at der tildeles nyankomne asylansøgere, der har fået opholdstilladelse, en rimelig bolig efter 3 måneder.

Så kan jeg komme ind på det, jeg ikke svarede fru Margot Torp på før – undskyld, det var hr. Hans Christian Schmidt – med hensyn til dem, der boede i kolonihaverne hele året. Det er et kæmpe socialt problem. Hvis der netop var boliger til dem, der boede i kolonihavehusene ude omkring på Englandsvej, og hvor de bor, jamen så havde vi jo ikke det problem. Så det er igen mangel på boliger i Københavnsområdet.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ebbe Kalnæs som ordfører.

Ebbe Kalnæs (CD):

Først skal jeg til disse lovforslag sige, at vi støtter hele intentionen med lovforslagene ganske varmt. Vi synes, det er et væsentligt og vigtigt emne at tage op, men selvfølgelig også på mange måder et kompliceret emne.

Det, der er problemet, er jo, at dér, hvor presset på kolonihaver og etablerede kolonihaveområder er allerstørst, selvfølgelig er dér, hvor udviklingen bymæssigt har været allerhurtigst og allerstørst, og dermed har det areal, som kolonihaverne ligger på, for det første en meget stor værdi, og for det andet kan nogle føle, at det spærrer for en udvikling.

Om vi er i stand til at lave et lovforslag, når vi er færdige med at forhandle det mellem første

og anden behandling, som totalt hindrer, at det nogen sinde vil kunne ske, er jo svært at sige, for vi kan vel ikke forestille os en situation, hvor kolonihaver er beskyttet på en sådan måde, at de er beskyttet ud over, hvad man i øvrigt er beskyttet i dette land, hvis man har et hus, et areal eller andet. Der er selvfølgelig, når der er en samfundsmæssig interesse, hvilket der også er henvist til, nogle situationer, hvor der vil kunne ske noget andet.

Det, der vel er det væsentlige i denne her sag, er, om man, hvor der er tale om offentlig kolonihavejord, det vil sige, at det er kommunernes jord, skal afstå fra at score gevinsten. Skal man dér afstå fra det og så have det åndehul, der ligger?

Så på mange måder må jeg sige, at jeg også godt kan se, at der kan være nogle vanskeligheder i det her, men dem må vi altså overvinde, for det er ganske væsentligt, at vi bevarer de muligheder, der er for kolonihaver i dag.

Men jeg vil også gerne sige, at det at tage et yderligere initiativ på det område, som direkte sigter på at skabe endnu flere muligheder for kolonihaver i den kommende tid, tror jeg i øvrigt bliver vigtigt.

Der er nogle, der spørger, om man skal løse boligsociale problemer via kolonihaver. Ja, det skal man da; det skal man da i allerhøjeste grad. Ikke sådan, at man skal have dem bevilget sammen med en eller anden anden ydelse eller sådan noget; men ved at have kolonihaver i områder, hvor vi måske i 1950'erne og 1960'erne ikke var så heldige med udviklingen, nogle boligområder, som ikke er det mest spændende i denne verden, og som vi jo er kommet galt af sted med, må vi sige, vil vi langt hen ad vejen kunne kompensere ved, hvor det stadig er muligt, at sikre os arealer i nærheden til grønne oaser og kolonihaver.

At man så også bliver nødt til planlægningsmæssigt og lovgivningsmæssigt at sikre, at det ikke bliver noget med en masse for store huse på osv., så det bliver et rent klondike, hvor vi ender med, at det bliver boliger, og vi kommer tilbage til sådan noget L 48, altså sommerhusloven, og skal til at rode med det. Det må vi selvfølgelig tage højde for på forhånd, for ellers går det selvfølgelig galt.

Men det helt afgørende er altså, at kolonihaver er et element, der er værd ikke alene at byære, men også at udbygge. Vi vil i hvert fald bidrage til, så langt vi overhovedet kan, at få skabt en mulighed for at få løst det her.

Vi skal være klar over, at når der er privatejede arealer osv., støder vi mod grundloven og forskellige andre ting. Men fru Aase D. Madsens forslag i første omgang om at have en tilbudspligt og sådan noget synes jeg er spændende at beskæftige sig med. Jeg synes, det er spændende at prøve at kigge på, om det er en af de muligheder, der kunne være.

Så bliver jeg altså også nødt til at sige med hensyn til den del om integration og sådan noget: Det er dog fantastisk. Det må være et enkelt afsnit, fru Aase D. Madsen har haft dér, som man normalt trækker i automaten oppe hos Dansk Folkeparti – det skal lige med. Jamen altså lad os nu se, om der er noget problem.

For det første kan jeg i hvert fald referere til en ganske lille historie. Det var muligt for mig at bemægtige mig 10 kolonihaver af ganske stor størrelse og dele dem til 20, da jeg på vegne af Røde Kors skulle etablere et asylcenter på Ærø. Jeg har aldrig set noget, der gav så stærk en integration. Jeg har aldrig set noget, hvor det er gået så stærkt med, at gamle koner med trækvogne kom og byttede jordbærplanter. Jeg har aldrig set noget, der har fungeret så godt. Om vi så havde hældt millioner i alle mulige foranstaltninger, havde det ikke virket halvt så godt. Det var helt, helt formidabelt.

Med det vil jeg gerne sige, at det her ikke har noget specielt med indvandrere at gøre. Det har noget at gøre med, at alle steder, hvor der kan være vanskeligheder på grund af dårlig indretning og på grund af koncentrerede sociale problemer, er kolonihaver og det, der ligner, noget af det mest befordrende, der overhovedet findes, med hensyn til at skabe stemning og vækst. For dem, der af forskellige årsager er uden beskæftigelse osv., er det at få noget til at fungere og gro i nærheden af, hvor de bor, dér, hvor det kan være vanskeligt, og hvor der er lidt plads til rådighed osv., noget af det fineste, man overhovedet kan lave af den slags sager, af den slags udvikling.

Så vil jeg da gerne lige sige til sidst, at jeg næsten ikke kan forestille mig en kolonihaveforeringsbestyrelse, der tager stilling til, hvilken farve eller facon man har, når man står i rækken. Det kan jeg næppe forestille mig.

Jeg har ikke talt for, at nogen skal skubbes foran overhovedet, men jeg håber da ikke, der er nogen kolonihavebestyrelser, der har bestemt sig for at lave en test på, hvor man kom fra; det er mere et spørgsmål om, om man står i rækken,

har meldt sig til og i øvrigt har et fornuftigt behov.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Aase D. Madsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, den skal såmænd blive meget kort.

Nu siger hr. Ebbe Kalnæs, at det er det sædvanlige med Dansk Folkeparti: De skal altid lige have det dér med indvandrere og integrationen med og alt det dér.

Ja, vil jeg gerne sige til hr. Ebbe Kalnæs, for i samtlige lovforslag, vi har her, kommer der en eller anden passus med, at nu skal vi sørge for at få dem integreret ved den ene eller den anden positive særbehandling. Der står ganske vist ikke direkte her, at det er en positiv særbehandling, men jeg er bange for, at det med de intentioner, vi hørte fra Socialdemokratiet før, netop er det, der ligger i forslaget. Og så er det da klart, at vi påtaler det.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Nu skal jeg passe på, for vi skal jo også holde os sådan en lille smule til sagen og på sporet.

Jeg bliver alligevel nødt til at sige, at hvis ikke der er nogen direkte anledning, hvis ikke der direkte er nogen, der peger på, at nogen skal forfordeles eller favoriseres eller noget andet, så er det altså alle de dér små pip, der gør, at vi får den stemning, vi får. Det er alle de små pip, der gør, at internationale folk taler om Danmark. Jeg synes ikke, at deres rapporter har det store formål overhovedet, for det, de skriver, ved vi godt selv i forvejen, det oplever vi hver dag; det er ganske uinteressant med den slags rapporter. Men årsagen til, at vi får den stemning, at vi får den situation, er i og for sig, at man synes, at man behøver at komme med pippet hver gang, selv når der ikke er en konkret anledning.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg giver hr. Ebbe Kalnæs ganske ret i, at vi skal passe på, at debatten ikke kører af sporet, men jeg og Dansk Folkeparti har lige så meget ret til at påpege, at vi aldrig har stemt for integrationsloven. Hver gang, vi ser noget i et lovforslag, der går ud på integration, så siger vi fra. Det er vores politik; hr. Ebbe Kalnæs kan have den modsatte.

Hr. Ebbe Kalnæs står heroppe og tager sådan set den rapport, der ligger fra Europarådet eller de dér udsendinge – jeg vil kalde dem amatører, nå, o.k. – i forsvar. Se på den måde, den er lavet på. Eller har hr. Ebbe Kalnæs lukket øjne og ører i de sidste par dage for den kritik, der har været af den måde, rapporten er udarbejdet på?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg har bestemt ikke taget noget i forsvar. Jeg sagde bare, at jeg synes, at det, der er kommet, er uinteressant; det er ret almindeligt – enhver kan jo se og høre, hvad der foregår. Men når vi behandler et lovforslag som det her, der har med kolonihaver at gøre, så er det, jeg siger, at der intet er i det lovforslag, der peger på, at nogen skal snydes for noget som helst.

At Dansk Folkeparti ikke stemmer for integration og ikke mener, at nogen skal integreres, og hellere vil have konfrontationen, så de har noget at leve af politisk, kan jeg godt forstå.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Aase D. Madsen for den tredje og sidste korte bemærkning til hr. Kalnæs.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

For ligesom at få hr. Ebbe Kalnæs ned på jorden: Prøv engang at gå ud og tal med pensionisterne og med andre, der bor udeomkring i kolonihaveområderne. Jeg ved godt, der er stor forskel, men der er også dem, der er nervøse og bange, og hvorfor skal vi presse ... ja, jeg ved godt, der ikke bliver presset – men hvorfor ikke sige: Lad dem dog have fred. Lad dem have fred.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg mener bestemt, at man i et kolonihaveområde skal have fred; det er faktisk en af de gode egenskaber ved kolonihaver. At nogle er bange og bekymrede, tager jeg meget alvorligt; det er ikke noget, man skal afvise på nogen måde.

Det er ikke, fordi det skal være nogen skarp eller ikkestueren diskussion – det er slet ikke det – men jeg vil bare sige, at det, der er utrolig afgørende, jo er, at man godt gennem at være der hele tiden med bekymringen, når man står her, kan være med til at give den utryghed og den manglende fred.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Vibeke Peschardt som ordfører.

Vibeke Peschardt (RV):

Kolonihaverne er jo sprunget lige ud af panden på industrikulturen, som vi er ved at lægge bag os, og derfor er der også en stor kulturhistorisk idé i at bevare de kolonihaver, vi har i dag, for eftertiden. Det vil sige, at de stadig væk skal være levende områder, hvor folk kan bo og være og dyrke deres haver og have et åndehul og et fritidsliv i lang tid fremover. Det er sådan set det, der er grundlaget for hele lovgivningen.

Det gør det også muligt for folk, der ikke har så mange penge og måske ikke har råd til et hus, at få adgang til egen have. Det er blevet en trend hos mange børnefamilier her i storbyområderne at have en kolonihave. Det giver dem mulighed for at være i haven og få hjemmedyrkede kartofler, jordbær osv.

Vi synes alt i alt, at det er en rigtig god idé, og det er kulturbevarelse, vi her er i gang med.

Der er mange beboere rundt omkring, der har følt sig tilsidesat, når kommunerne vælger at nedlægge kolonihaver for at bruge jorden til andre formål. Det, vi håber, er selvfølgelig, at lovforslaget her i et vist omfang får sat en stopper for det.

Der er dog en lille plet, vil jeg sige, som vi godt vil undersøge lidt nøjere under udvalgsbehandlingen, og det er det udtryk i en af paragrafferne, der hedder, at »hvis væsentlige samfundsmæssige hensyn gør det nødvendigt«, ja, så kan man altså alligevel godt få lov til at nedlægge kolonihaver. Det, der ikke står i bemærkningerne, er, hvad der er væsentlige samfundsmæssige hensyn. Er det nogle, der vil bygge en vej? Er det nogle, der vil lave et plejehjem? Er det nogle, der vil lave en daginstitution? Det mangler vi altså at få oplyst.

Men ellers synes vi, det er et fornemt og et godt forslag. Vi er selvfølgelig hundrede procent enige også i den del af bemærkningerne, der taler om, at disse fællesskaber, der findes i kolonihaveområder, er en glimrende integrator for folk af alle slags, også folk, der taler anderledes og ser anderledes ud. Vi synes, at det, at de kan opleve danske folkelige fællesskaber på den her måde, er det rigtige.

Så vi støtter lovforslagene varmt.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil med det samme sige, at jeg er meget glad for fru Vibeke Peschardts holdning til, at det er vigtigt, at vi har kolonihaverne, og at det er vigtigt, at folk har en mulighed for på den måde at få en bedre livskvalitet.

Men jeg vil godt spørge fru Vibeke Peschardt, om fru Vibeke Peschardt i dag vil tilkendegive sin støtte til, at vi i udvalget får undersøgt, at der ikke er nogen mekanismer i de her lovforslag, som gør, at det nu kan blive sværere at få en kolonihave, fordi der måske bliver færre muligheder, at det måske kan gå hen og blive sådan, at priserne vil stige meget på de her kolonihaver, for når de bliver vedvarende kolonihaver, vil folk føle, at det er et investeringsobjekt.

Dér vil jeg gerne bede fru Vibeke Peschardt tilkendegive, om De Radikale vil være med til virkelig til bunds at undersøge det her i udvalget.

Jeg vil minde om, at i bemærkningerne til lovforslaget vil man kunne se, at man selv har gjort opmærksom på, at der i hovedstadsregionen er 6.000 personer, der står på venteliste.

Det gælder i hvert fald om, at vi gør det så godt som muligt for kolonihavefolket.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Nu er det altså sådan med de her ting, at alt jo kan blive undersøgt også i udvalget, men ellers vil jeg sige, at det er markedsmekanismen, der på en eller anden måde også fungerer her. Så hvis der står 5.000 på venteliste i hovedstadsområdet, vil det jo nok betyde, at prisen på haverne stiger, medmindre man inde i de enkelte kolonihaveforeningers vedtægter el.lign. – ligesom man har det ved andelsboliger – har sat nogle grænser ind for, hvordan prisen skal være. Som udgangspunkt synes jeg sådan set ikke, vi skal blande os i det.

Det, jeg derimod synes kunne være meget spændende og meget interessant, var, om man i regionplanerne – og det lægges der jo også op til her – og i andre planer, som kommunerne laver, simpelt hen satte nye områder af til det her, og det gælder jo specielt i hovedstadsområdet. Det synes jeg ville være en god måde at planlægge på. I dag, hvor vi jo må sige, at vi har 1,6 eller 1,8 millioner biler i Danmark, og hvor mange har biler, kommer de jo altså også ud af byen på den måde, og derfor er det også muligt for dem at køre lidt efter det her. Derfor kunne der være

megen idé i at få lavet flere kolonihaver i Københavnsområdet. Det vil være mit umiddelbare bud.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er jo ikke så meget fru Vibeke Peschardts synspunkter, jeg spørger til, for de er sådan set gode nok, det er sådan mere substansen, jeg er lidt nervøs for. For jeg må sige, at markedsmekanismen virker jo godt i dag. Det er faktisk sådan, at der kommer 850 nye kolonihaver hvert år ifølge rapporten »Kolonihavernes Fremtid«. Det er jo, fordi det her lovforslag vil gribe ind i markedsmekanismen. Pludselig vil man sige til kommunerne: Det er nu, I skal til at afgøre, om det her skal være vedvarende kolonihaver, eller om I inden den 1. april vil afmelde dem.

Jamen det er i hvert fald det, der står i lovforslaget, så vi må have det ændret, hvis ikke det er sådan, det skal forstås.

Det vil sige, at hvis kommunerne gør det, fordi de siger: Jamen nu tvinges vi på grund af statslig regulering, som ofte set før, til at lave nogle u hensigtsmæssige handlinger, så er man i grunden med til fra statens side at tvinge kommunerne til at gøre noget, kommunerne slet ikke vil, hvad de jo har bevist ved, at der kommer flere kolonihaver hvert år.

Det vil så sige, at lige pludselig – for at man kan blive frit stillet og man kan komme i en situation, hvor man har en mulighed for at handle – ja, så bliver man presset ud i at gøre de her ting.

Det er det, jeg mener vi gerne skulle være mange i udvalget der vil bakke op om, så det ikke er kolonihaveejerne, så det ikke er de skuldre, der kommer til at bære det her.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Der var en ting, som jeg lige synes er vigtig at have med. Når jeg vil spørge fru Vibeke Peschardt om det, er det ikke specielt, fordi det er fru Vibeke Peschardt, men fordi det jo er en repræsentant for regeringen.

Tror fru Vibeke Peschardt ikke, det er vigtigt, at vi indrømmer og siger helt klart, at selv om vi godt kan lide markedet til mange ting, er det, vi er i gang med nu, at prøve at undgå nogle af de værste virkninger af markedet, så mennesker uden de store midler, og som har for lidt plads eller befinder sig i særlige boligforhold, gives nogle bedre muligheder for at komme i nærheden af jorden?

Skal vi ikke prøve at indrømme, at markedet ikke er så godt til at styre den slags ting her, og derfor forsøger vi – og det må vi jo stå ved – om ikke vi kan finde en eller anden form for mekanisme eller indgreb, der gør, at markedets værste virkninger i lige præcis denne her sammenhæng ikke slår helt igennem.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Først til hr. Ebbe Kalnæs: Altså undgå virkningerne af markedet? Jeg kan selvfølgelig have misforstået lovforslaget, men sådan som jeg har forstået det, er det, man vil undgå, simpelt hen at kommune efter kommune, specielt her i hovedstadsområdet, men også andre steder, nedlægger kolonihaver, fordi de nu kan få ret høje priser for grundene. Det er sådan set det, markedet gør ved det her.

Til hr. Schmidt vil jeg sige med hensyn til, om jeg vil sikre noget: Jamen det kan jeg jo ikke. Det eneste, jeg kan sige for mit eget vedkommende, er, at jeg selvfølgelig under udvalgsarbejdet vil se nøje på, hvad der kommer af spørgsmål og svar og udredninger og forklaringer på det her. Så må vi jo se, om der er sådan et behov, og om regeringspartierne synes, at der er sådan et behov, og så må vi finde ud af, hvordan vi eventuelt løser det.

Men ligefrem stå her og binde mig til bestemte løsninger på noget, jeg ikke er hundrede procent sikker på, vil jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg synes sådan set også, at det er en god tilkendegivelse fra den radikale ordfører, fru Vibeke Peschardt. Det er jeg glad for, for jeg tror, at hvis vi er nok, vil vi måske kunne holde fast i den intention, når vi kommer til udvalgsarbejdet.

Når jeg alligevel føler trang til at spørge fru Vibeke Peschardt, er det, fordi jeg er med på, at hovedparten af kolonihaverne jo ligger her i hovedstaden, men når man siger »kommune efter kommune«, hvor mange kommuner er der så tale om? Ved fru Vibeke Peschardt, hvor mange kommuner det drejer sig om? Jeg har fuld forståelse for det, hvis man ikke ved det, men jeg har ikke hørt tallet helt præcis, og det kunne jo godt være, at nogle har arbejdet lidt med det.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Det kan godt være, nogle må rette mig, men nu tager vi Københavns Amt. Jeg tror, der er 18 kommuner i Københavns Amt, vil jeg gerne sige til hr. Hans Christian Schmidt, og mange af dem har jo kolonihaver.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten støtter hensigten med det her lovforslag. Der er ikke nogen tvivl om, at kolonihaverne er et vigtigt åndehul for mange mennesker, det er et aktiv, der både kan forene fællesskab og familieliv, og vi kan bestemt støtte den hensigt, der ligger her om at fastholde og styrke kolonihavernes eksistens og berettigelse. Vi kan også støtte hensigten eller ønsket om, at der skal være en langt bedre integration, og at kolonihaver kan bruges dertil. Vi kan støtte forestillingen om varige kolonihaver, der forhåbentlig kan skabe mere tryghed og en permanentgørelse.

Når det så er sagt, har vi en række spørgsmål til det her forslag. Hvis vi skal kunne stemme for, er det for os afgørende at få afklaret følgende forhold: Det ideelle, som vi ser det, ville være, hvis ejerne får pålæg om at tilmelde *alle* eksisterende kolonihaver suppleret med en ansøgning om at friholde visse dele heraf, og så kan der i givet fald foreligge konkrete planer for alternativ anvendelse samt udpegning af alternative kolonihaveområder, for at fritagelse kan giv

Det kan også være, man kan finde en anden model. Alternativt kan det kræves, at ejerne skal anmelde såvel de områder, som ønskes gjort varige, som de områder, som ikke ønskes gjort varige, suppleret med krav om, at ejerens anmeldelse forinden sendes i høring lokalt. Det er den ene problemstilling.

Den anden problemstilling er spørgsmålet om, hvad der skal forstås ved »væsentlige samfundsmæssige hensyn«. Hvad betyder dét? Som der er et par andre ordførere, der har været inde på, har vi jo som bekendt en planlov, hvor man også har noget, der hedder særlige begrundelser. Belært af erfaringen herfra ved vi, hvor vigtigt det er at få defineret »væsentlige samfundsmæssige hensyn«.

Hvis kommunerne skal komme med en sådan begrundelse og den skal kunne gå igennem, må vi fra Folketingets side have en enighed om,

hvad vi lægger i ordene. F.eks. kunne jeg forestille mig, at det var ønskeligt, at en kommune ikke kunne komme løbende og sige: »Åh, vi skal have arealer til bolig- eller erhvervsudbygning«, eller det kunne også være til en skole eller en vej, og så kan de altså bare med den begrundelse sige, at så må de nedlægge kolonihaverne. Det finder vi ikke acceptabelt. Vi mener, at der skal være endnu mere væsentlige grunde. Det er den anden problemstilling.

Den tredje problemstilling, som er vigtig, især når man befinder sig i Københavnsområdet, er spørgsmålet om helårsboliger. Vi ved jo, at det er et problem, som eksisterer i Københavnsområdet. Vi ved også, at man i København er i gang med at få lovliggjort de mange kolonihavebeboelser, som jo reelt er helårsbeboelser. Vi bliver nødt til at tage fat på det spørgsmål, fordi der her er tale om, at en varig kolonihave ikke må omfatte helårsbeboelse, hvis vi tager udgangspunkt i det her udspil.

Endelig er det sidste problem, jeg skal pege på, spørgsmålet om HUR, Hovedstadens Udviklingsråd. Jeg vil altså sige, at Enhedslisten ikke er til HUR; vi mener fortsat, at det er en forfærdelig konstruktion. Men nu er der jo altså et flertal, der vil skabe dette udemokratiske foretagende, og så må vi jo så sige: O.k., det er her nu engang, og vi har jo umiddelbart ikke noget bedre; vi vil slås for noget bedre på mellemlang sigt.

Derfor vil jeg meget gerne have at vide: Hvad ligger der i det i bemærkningerne, hvor der står, at der skal ske en dialog mellem kommuner, HUR og borgere om behovet for kolonihaver? Jeg kan forestille mig mange former for dialog. Der kan være dialoger, der går på vækst, men der kan sandelig også være dialoger, der går på reduktion.

Altså: Enhedslisten vil meget gerne have lov til at stemme for den her lov, men vi må nok sige, at vi bliver nødt til at få drøftet nøjere, hvad der ligger i »væsentlige samfundsmæssige hensyn«.

Vi mener også, at vi i værste fald med den her lov kan risikere, at man får anmeldt for lidt, og det er derfor, det er så afgørende for os at få drøftet en konstruktion, hvor vi sikrer os, at man anmelder det hele, og derefter kan vi så tage stilling til: Åh, det kunne jo godt være, der var et hjørne her og dér, vi blev nødt til at friholde, desværre, desværre, for en permanentliggørelse, men så bør der efter vores opfattelse også ligge nogle særdeles gode begrundelser herfor.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nu er det sådan, at Enhedslisten jo ofte har blæst til kamp imod helårsbeboelser. Det har jo ofte været en af de helt store sager, som hr. Søren Kolstrup virkelig har kunnet hidse sig op over.

Så var det også sådan, at jeg hørte, at hr. Søren Kolstrup tidligere i debatten sagde: Hvor har vi de forskellige partier, hvad mener de, hvor er vi henne? Og så hørte vi noget om helårsbeboelse fra Enhedslisten, og den jo altid meget kontante hr. Søren Kolstrup sagde: Det må vi se på.

Vil hr. Søren Kolstrup kunne indvie os andre i, hvad de nærmere overvejelser går ud på, sådan at vi kan se på det? For det er jo sådan set en spændende tanke, idet det overhovedet ikke er omfattet endnu af lovforslaget. Hører jeg her Enhedslisten tilkendegive, at man ikke kan støtte et lovforslag, der ikke vil gå ind og forholde sig til det problem med helårsbeboelse?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Det er jo smukt, at hr. Hans Christian Schmidt er så optaget af Enhedslistens holdning. Tak for interessen.

Der, hvor vi havde nogle spørgsmål, som var afgørende for os – afgørende for, at vi kunne stemme for, for nu at tydeliggøre det – var vedrørende spørgsmålet om anmeldelsespligten og vedrørende spørgsmålet om væsentlige samfundsmæssige hensyn. Det var afgørende.

Hvad angår spørgsmålet om helårsbeboelser, nævnte jeg det som et problem, fordi vi ved, at Københavns Kommune er i gang med en lovliggørelse, og vi synes, at der skal ske en samstemighed derimellem, men der var ikke fra vores side en anmeldelse af, at det spørgsmål ville være udslaggivende for, om vi havde den ene eller den anden holdning til loven. Det har jeg på intet tidspunkt sagt noget om.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil takke hr. Søren Kolstrup for en prisværdig klar udmelding. Kære borgere i København, der bor i en helårsbolig, som ikke er omfattet af dette lovforslag: Vi agter at tale meget om jer, men vi agter ikke at foretage os noget som helst, der kan hjælpe jeres situation. Er det det, man skal forstå ved hr. Søren Kolstrups udmeldinger her?

Er det ikke sådan, at man i grunden gerne vil tale om det? For man ved jo godt, at det både er

et socialt problem og et problem, dette Folketing burde gøre noget ved. Men når det kommer til handling, så siger hr. Søren Kolstrup: I ved jo alle sammen, at vi elsker planøkonomi, vi elsker statslige restriktioner, vi elsker reguleringer ned til det mindste; så sker der det, at nogle i helårsbeboelser i Københavnsområdet ryger med, så må det ske.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

De bestræbelser, som finder sted fra Københavns Kommunes side for at få lovliggjort de mange kolonihavebeboelser, som faktisk i dag er helårsbeboelser, mener vi er et nødvendigt stykke arbejde.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Christian Schmidt for den tredje og dermed sidste korte bemærkning til hr. Kolstrup.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Søren Kolstrup, er Enhedslisten til noget, eller er Enhedslisten ikke til noget?

Al den snak og varm luft om, at vi skal nok gøre noget for jer, så længe det bare ikke berører vores principper, og vi skal nok sørge for det, hvis ikke det betyder, at regeringen måske ikke får lovforslaget igennem.

Hr. Søren Kolstrup, det kan være interessant i Folketingssalen, men det er ikke interessant for den svageste del af befolkningen, som har de problemer. Så meld dog ud, hr. Søren Kolstrup. Er Enhedslisten med, eller er de ikke? Vi skal nok efterprøve i udvalget, om Enhedslisten er med, men der er da en dejlig lejlighed til her at tilkendegive, om man kan regne med Enhedslisten.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti melder sig også i rækken af partier, som gerne vil have lov til at stemme for det lovforslag her. Det er jo utroligt, at samtlige partier tilsyneladende er enige i intentionerne, og alle har udtalt sig utrolig positivt om kolonihaver. Jeg ved ikke, om man næsten kan finde en anden værdi i samfundet, som der kan være mere enighed om end kolonihaver. Det er da rørende. Jeg synes også, det er herligt. Noget af det bedste, der overhovedet findes, er at have en have, og især for folk, der bor lidt oppe i luften og inde på asfalten må det være helt fantastisk.

Der er alt for mange mennesker i det her samfund, som ikke har et naturligt forhold til det, de putter i munden, og noget af det, som en kolonihave også kan medvirke til, er, at man finder lidt ud af sammenhængen med hensyn til mad, men en kolonihave kan også medvirke til integration, ikke bare til integration af udlændinge, men integration af almindelige danskere. Det er jo sådan, har jeg iagttaget det, at jo tættere man bor sammen, jo mindre har man med hinanden at gøre. Vi, der bor ude på landet, har meget med naboerne at gøre, selv om der er langt til dem, men når man bor i samme opgang, kender man ikke hinanden. Det modvirkes lidt, når man kommer ud i kolonihaverne og flytter sådan lidt fra hinanden, så kan man sammen, måske fordi der er lejlighed til at være ude i det fri.

Der kan siges så meget smukt om kolonihaver. Det er noget af det fineste, vi overhovedet har, og selvfølgelig et plaster på en kultur, som var noget menneskefjendsk, da man byggede de store byer og de mange høje og tæt beliggende huse.

Men jeg er også lidt i tvivl om, om det her er den rigtige måde at løse tingene på. Jeg vil også gerne have større sikkerhed for, at det her forslag også medvirker til, at kolonihaver bliver nedlagt. Jeg vil også gerne have en slags sikkerhed for, at det her lovforslag ikke medvirker til, at der bliver oprettet færre nye, for hvis betingelserne for kolonihaveforeningerne bliver så strikse som det her, kan det jo have den modsatte effekt, desværre, nemlig at kommunerne ikke tør oprette nye.

Skal vi så pålægge kommunerne pligt til at oprette kolonihaver? Det kunne man jo sagtens. Når man kan pålægge kommunerne pligt til at huse flygtninge, kunne man vel for den sags skyld også pålægge dem pligt til at oprette kolonihaver. Det kunne vel komme ud på ét.

Det er jo bl.a. den dér sætning, det handler om: »væsentlige samfundsmæssige hensyn«. Skal kolonihaver have højere status end almindelig privat ejendom i den sammenhæng? Det er vel sådan set spørgsmålet. Det kunne der godt være noget der taler for, for ved kolonihavelovgivningen og det, man laver her, så sætter man faktisk, som nogle debattører tidligere var inde på, de markedsøkonomiske kræfter ud af kraft. Og så kunne man måske også i retlig henseende tillægge kolonihaverne højere værdi end almindelig privat ejendom.

Der er nogle ting, vi bliver nødt til at have dyrket under udvalgsarbejdet, og det kan jeg

forstå der er mange andre partier der er indstillet på, så det glæder vi os til. Vi håber, at det bliver sådan, at vi kan medvirke til at sikre både gamle kolonihaver og oprettelse af nye. Om det bliver med den formulering, der er i dette lovforslag, må vi så se.

Kim Behnke (UP):

Det fremgår af ministerens bemærkninger til lovforslagene, at der i øjeblikket er 62.150 kolonihaver i Danmark, og jeg kan forstå, at der tidligere har været endnu flere.

Det kan jeg slet ikke forstå har kunnet lade sig gøre. Hvordan i alverden har man kunnet oprette 62.150 kolonihaver uden at have en lov om det? Hvordan har det dog kunnet lade sig gøre rundtomkring? Hvordan har kommunerne kunnet finde ud af at etablere kolonihaver uden en lov? Uden at man skal sende ansøgninger og formularer ind til Miljø- og Energiministeriet, uden at Skov- og Naturstyrelsen og Naturklagenævnet og alle mulige andre har været involveret? Hvordan har det kunnet lade sig gøre?

Hvordan har dette anarki dog kunnet herske i årtier – ja i århundreder – og der er alligevel blevet etableret kolonihaver? Ja, det er jo mig en gåde. Eller rettere sagt: Det er ikke mig en gåde, men det er mig en gåde, at der nu kommer et lovforslag. En lov om kolonihaver!

Hvis ministeren virkelig skal tages på ordet om, at ministeren vil værne om kolonihaverne, så skal vi ikke lave nogen lov om kolonihaver, for hver gang vi laver en lov i det her land, så er resultatet, at vi i løbet af nogle år opdager, at loven har været med til at dræbe det, man egentlig gerne ville fremme.

Når vi ved festlige lejligheder snakker om vores EU-samarbejde, så svinger de danske ministre sig op – det er sådan, når alt for mange vælgere er i tvivl om, hvorvidt EU også er en god idé – og siger: Jamen I skal huske på, at vi har indført subsidiaritetsprincippet. Det fatter de fleste danskere ikke, og så har man oversat det til nærhedsprincippet. Det lyder lidt mere som noget, man kan være bekendt at markedsføre i Danmark.

På kolonihaveområdet bør der være subsidiaritet; ikke mellem EU og kommunerne, men mellem staten og kommunerne. Det her skal staten ikke blande sig i. Kommunerne skal nok finde ud af at etablere de kolonihaver, der er brug for, og som borgerne i den kommune ønsker.

Derfor: Hvis vi endelig skal lovgive på det her område, så var det tilstrækkeligt, at ministeren

fremstillede et lovforslag, der kun indeholdt dette forslags § 4, stk. 2, nr. 2. Og nichts weiter. Kun bestemmelsen om, at hvis man nedlægger en kolonihave, så skal man etablere en tilsvarende, er nødvendig.

Det er typisk: Når man sætter nogen til at skrive lovparagraffer, så er det ligesom, at noget, der egentlig er meget enkelt, skal gøres besværligt.

Der står f.eks., at kolonihaven må etableres på arealer, der ligger i byzone eller landzone. Så tænkte jeg: Er der ret meget andet? Så læste jeg bemærkningerne. Åh ja, der er også noget, der hedder sommerhusområder. Og det går bare ikke.

Altså vi kan ikke have nogen, der bor i et sommerhus, og så ved siden af nogle, der har et kolonihavehus. Det kan planmyndighederne ikke have. De får jo migræne og udslæt på hænderne ved tanken om det. Det kan man jo ikke styre. Næh, næh, næh, de mennesker, der vil bo i et sommerhus, skal have et område af byen, og de, der vil bo i en kolonihave, skal være et andet sted. Det går ikke at blande de ting.

Det kan jeg ikke forstå. Man må godt bo i byzone, man må godt have en byudvikling, der betyder, at det, der engang var uden for byen, engang var ude i den friske luft, engang var derude, hvor SF gerne ville høre fuglene synge og man kunne dyrke sine egne radiser, forsvinder. Som byudviklingen går, så er de på et tidspunkt ikke længere derude, hvor der er frisk luft og man kan høre fuglene synge. Så er de faktisk inde midt i byen. Så er de inde, hvor det oser og sviner og man ikke kan trække vejret, fordi der hele tiden kører DSB-tog forbi og oser osv.

Så vil man måske gerne i en kommune sige: Vi flytter det område ud, så man igen kan høre fuglene synge. Men nej, nej, det går virkelig ikke. Det skal forbydes. Ministeren vil nu have hjemmel til, at det skal forbydes.

Jeg er enig med Kristeligt Folkeparti og Kommunernes Landsforening i bekymringen for, at konsekvensen af det her på lang sigt bliver, at vi får færre kolonihaveforeninger i Danmark.

Kommunerne siger: Vi skal slås med ministeren, hver gang vi skal åbne en købmandsbutik. Vi skal slås med ministeren, hver gang vi skal lave noget andet i vores byplanlægning, kommuneplan, regionplan osv. Vi skal hver gang slås med ministeren, for hvis det er noget, ministeren ikke bryder sig om, så går han i tv og siger, at det vil han ikke være med til, medmindre han godt vil senere, når det er Ørestaden og så-

dan noget. Nu skal vi også slås med ministeren, hvis vi vil etablere en kolonihave. Nej, det er for besværligt, og så siger vi til borgerne, at det desværre ikke kan lade sig gøre i vores kommune. Det vil være synd.

Et andet punkt heri, som vil være værdt at tage op, er spørgsmålet om kolonihaveområderne, som tilhører DSB, for de er ikke varige. Hvorfor skal vi til at have en lov om, at DSB skal tilbyde det til de mennesker, der har kolonihaverne? Jeg mener, trafikministeren, som er chef for DSB, kan vel ringe til DSB og sige: Ved I hvad, de der kolonihaver skal DSB ikke længere have, så overlad området til dem. Hvorfor skal vi vedtage en lovparagraf om, at det skal DSB gøre? Det er da at besværliggøre tingene unødvendigt.

Om 20 år vil man sidde og ryste på hovedet og sige: Hvorfor i alverden vedtog de den lov, den har ikke haft andet resultat, end at vi nu har fået tingene besværliggjort.

Endelig er der det med, at kommunalbestyrelsen kun må meddele tilladelse, hvis der er væsentlige samfundsmæssige hensyn. Ja, jeg er ikke imponeret over, hvad kommunerne indimellem udnævner til at være væsentlige samfundshensyn.

Jeg havde for nogle år siden et eksempel fra Ebeltoft, hvor kommunen ville etablere golfbane nr. 2. Så man eksproprierede et stykke landbrugsjord, fordi »væsentlige samfundshensyn« krævede, at man eksproprierede et stykke landbrugsjord til en golfbane nr. 2 i Ebeltoft.

Konsekvensen af det var ganske vist, at den landmand, der havde det stykke jord og mistede det, fik ødelagt harmonikravene, så han enten skulle reducere sin svinebesætning, eller også skulle han have et stykke jord langt pokker i vold på den anden side af kommunen, så han kunne køre frem og tilbage tværs igennem byen med mejetærsker osv.

Det var jo ikke særlig hensigtsmæssigt, men der var altså en kommunalbestyrelse, som syntes, at det var af samfundsmæssige hensyn, at der var to golfbaner, og så tog man et stykke landbrugsjord. På den samme måde er jeg ikke imponeret over, hvad en kommunalbestyrelse vil vurdere er væsentlige samfundsmæssige hensyn.

Den eneste bestemmelse, ministeren behøver at få Folketinget til at vedtage, er § 4 stk. 2, nr. 2: Hvis der nedlægges en kolonihave, så laver man en tilsvarende – og for min skyld gerne derude, hvor man stadig væk kan høre fuglene synge. Så vil vi stadig væk have kolonihaver i det danske

samfund til glæde for de mange mennesker, som får frisk luft og radiser. Resten af bestemmelserne om, at man skal betale bøder og straf, og jeg ved ikke hvad, er fuldstændig unødvendige og er bare med til, at vi om 10 år ærgrer os over, at Folketinget var så dumt at vedtage det her.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Aldrig har jeg hørt så megen glæde blive dølglet af så mange vrede ord, som tilfældet er i dag. Må jeg derfor starte med det positive, for så vidt jeg hører, er der ingen, måske bortset fra nogle få medlemmer uden for partierne, der har sagt, at de ville stemme imod forslagene.

Vi er selvfølgelig fra regeringens side indstillet på undervejs at opklare tingene på den saglige måde, vi plejer at samarbejde på inden for miljølovgivningen.

Der er blevet rejst spørgsmål, om vi skal udvide tilbudspligten til at omfatte alle ikkekommunale eller ikketraditionelt statslige ejere. Det andet spørgsmål, som har været rejst, har været spørgsmålet om væsentlige samfundsmæssige interesser, om vi skal afgrænse det nærmere, om vi kan afgrænse det.

Jeg må minde om, at når vi har tilladt en vis fleksibilitet, er det, fordi vi har tillid til, at der vil blive opbygget en fornuftig praksis i Naturklagenævnet, hvor man jo kan indklage ikke bare det juridiske, men også det indholdsmæssige skøn i den kommunale afgørelse. Men jeg er helt åben over for at foretage denne afgrænsning nærmere.

Flere har harceleret over den særlige planlægningsmæssige begrundelse i planloven, når det drejer sig om detailhandel. Og der er jeg nødt til at sige, at efter min bedste overbevisning har den bestemmelse fungeret godt. Mange kan ikke lide, at der skal bygges butikker ude i Ørestaden, men der er dog en særlig planlægningsmæssig begrundelse i det forhold, at Folketinget vedtager, at der skal bygges en hel ny bydel derude. Så strengt taget synes jeg ikke, at det eksempel er særlig godt.

Med hensyn til spørgsmålet om de væsentlige samfundsmæssige interesser må der for min skyld meget gerne komme en diskussion. Og når det gælder udvidet tilbudspligt, må der for min skyld meget gerne være en udvidet tilbudspligt.

Man har også rejst spørgsmålet om, hvorvidt kommunerne har for let ved inden den 1. november at meddele, at alle deres haver er ikkevarige, men jeg deler slet ikke den frygt.

Hvis en kommune i 2001 i god tiden inden – senest 4 uger inden man meddeler det – offentligt skal tilkendegive, at den overvejer det, hvor der er en mulighed for, at borgerne kan reagere, kan indsende forslag osv., osv., så tror jeg simpelt hen kun, at de vil gøre det i de kommuner, hvor der virkelig er behov for at markere, at det er midlertidige haver, det drejer sig om.

Kommunerne har undervejs under udvalgsarbejdet tilkendegivet, at de selv betragter fire femtedele af de haver, de har, som permanente haver. Så det tror jeg altså ikke på. Men ønsker Folketinget en yderligere beskyttelse af borgerne inden 1. november, så er jeg med på det. Jeg er helt med på det.

Der er rejst nogle spørgsmål, som ligger lidt uden for lovforslagene, men som selvfølgelig har en sammenhæng med forslagene.

Jeg tror, det var hr. Jørn Jespersen, der rejste spørgsmålet om nyttehaver i boligområderne. Jeg synes også, at vi skal diskutere det undervejs. Jeg tror ikke, at det skal med ind under det her. Men jeg synes, at det i allerhøjeste grad er en god idé, når vi diskuterer almennyttigt boligbyggeri, socialt boligbyggeri i fremtiden, også at diskutere, hvad vi kan gøre for at fremme ideen om nyttehaver som supplement til det, vi normalt herhjemme kalder kolonihaver.

Vi har heldigvis masser af den slags nyttehaver i forvejen, men jeg tror, at hele Folketinget, i hvert fald den fornuftige del af Folketinget, er enig om, at det er en udvikling, vi skal fremme, ligesom den fornuftige del af Folketinget er enig i, at en kontakt hen over haven er en af de bedste måder, hvor folk fra forskellige dele af vores samfund og fra forskellige dele af verden med forskellige kulturer kan lære hinanden bedre at kende og bedre forstå hinandens synspunkter.

Man skal virkelig være, om jeg så må sige, galvaniseret på et introkursus i Dansk Folkeparti for ikke at kunne se fornuften i det synspunkt.

Og jeg vil gerne sige, at integration jo ikke kun er et spørgsmål om udlændinge eller folk med anden etnisk baggrund. Det kan i meget høj grad være tilflyttere, det kan være folk fra andre sociale lag, folk med andre baggrunde. Vi lærer hinanden at kende på tværs af generationskløfter, sociale kløfter, kulturelle kløfter osv. Det synes jeg er alle tiders. Det er jo simpelt hen at deltage i menneskelivet.

Jeg er glad for de mange partier, som tilsluttede sig. Jeg kan se, at der er solidt flertal at arbejde ud fra. Det er jeg glad for.

Jeg tror, det var hr. Kolstrup, der rejste spørgsmålet om helårsbeboelse. Jeg synes, at vi skal få ekspederet denne sag her og så i anden sammenhæng tage spørgsmålet om helårsbeboelse op til overvejelse. Det er jo først og fremmest, som hr. Schmidt pegede på, et københavnerproblem. Her drejer det sig ikke om at løse det problem. Her drejer det sig om at løse problemet med en bedre beskyttelse af kolonihaver.

Hvorfor disse forslag nu? Jo, jeg tror, at hvis vi ikke laver det nu, så vil udviklingen rive kolonihavetanken i stumper og stykker. Hvorfor det? Jo, hvis man bliver ved med at betragte kolonihaver som noget midlertidigt, så vil tanken om at rive dem ned og bygge noget andet, der er mere økonomisk givtigt, altid være snublende nær.

Den tanke har man jo ikke i forhold til etagebyggeri, parcelhusbyggeri osv. Det betragter man som varigt. Men så længe man bliver ved at betragte noget som midlertidigt, så er der den tanke inde i billedet, at man måske lige så godt kunne rive det ned og bruge det til noget, som var mere lukrativt.

Der vil komme et pres, men jeg tror, at årsagen til, at der ikke er flere, der er blevet nedlagt i de seneste år, er, at jeg og andre har reageret så stærkt, som tilfældet er. Vi har reageret meget stærkt. Vi er blevet opmærksomme på, at den juridiske basis for beskyttelse af kolonihaverne faktisk var meget svag, og derfor har vi været igennem et meget omfattende udvalgsarbejde omkring denne sag.

Når det blev sagt til fru Aase D. Madsen, at høringsfristerne har været korte, så skal man jo ikke være blind for, og det indrømmer jeg blankt, at de pågældende interesserede parter selv har deltaget i et meget grundigt udvalgsarbejde, som ligger til grund for arbejder her. Vi har iværksat det her udvalgsarbejde, vi har iværksat dialogen, og det har vist sig, at det i praksis var vanskeligt at gennemføre en effektiv beskyttelse, og det illustrerede for mig behovet for at finde en løsning.

Men jeg tror, vi har fundet en lykkelig løsning her, nemlig ved at lave en mekanisme, der gør, at langt, langt de fleste kolonihaver bliver erklæret varige med den beskyttelse, der nu ligger i loven, kombineret med en pligt for kommunerne til at planlægge nye områder. Jeg vil selvfølgelig gerne diskutere, om vi kan gøre det endnu bedre.

Jeg ville gerne være gået videre på en række områder, men de retslærde har overbevist mig

om, at grundlovens § 73 sætter nogle grænser for, hvor langt man kan gå. Vi skal selvfølgelig overholde grundloven, men så langt de grænser tillader det, skal vi arbejde med denne sag.

Så til hr. Hans Christian Schmidt: Jeg tror, at hvis hans tale skal gå over i historien – det ved jeg ikke om den skal, men hvis den skal gå over i historien, vil jeg frivilligt tilbyde et navn til den. Så vil jeg kalde den »Gyldenløvesgade-talen«.

For hvad var det, hr. Schmidt gjorde? Han tog det høringssvar, vi lige har fået i dag fra Kommunernes Landsforening, og gjorde det til Venstres ordførertale. Jeg tror, at kildekritikere kan få et interessant studium, ligesom man har sammenlignet andre historiske kilder og ikke bare set tydelig åndelig overensstemmelse, men også verbal overensstemmelse. Det er jo legitimt nok, og derfor forslaget »Gyldenløvesgade-talen« til hr. Schmidt.

Jeg var imidlertid glad for, at han ikke overtog Kommunernes Landsforenings konklusion, men kun deres præmisser. KL's konklusion er nemlig negativ, men jeg hørte, at hr. Schmidt alligevel var positiv over for at gøre noget. Derfor vil jeg gerne hjælpe ham til at komme til et positivt resultat ved at anfægte de forkerte præmisser, der ligger i KL's indstilling.

Hvad er den grundlæggende forudsætning, der fører til fejlræsonnementerne i KL's svar? Efter min bedste overbevisning er det, at de siger, at kolonihaver i princippet er midlertidige, og at der ikke vil blive oprettet så mange, hvis de får en anden status og bliver varige. Det tror jeg er forkert. Vi skal tænke helt anderledes om kolonihaver, vi skal tænke på dem ligesom på enhver anden arealanvendelse: at den er varig. Med hensyn til huse til helårsbeboelse skal vi også tænke på kolonihaver og sommerhusområder. Vi skal give dem den samme beskyttelse som andre områder har.

Vi skal sige til kommunerne: Når I planlægger, skal I også tænke på arealer til det formål. Det skal ikke bare være noget med, at når I har et overflødigt areal, kan I nogle år have nogle kolonihaver liggende dér, indtil I skal bruge det til noget andet. Nej, I skal give et lødigt tilbud til de mennesker, så de kan regne med at have det resten af deres liv. Det er det, der er meningen med det, og jeg tror, at hvis dette skift i opfattelsen trænger ind i hovedet på folk, vil mange af de negative virkninger, som Kommunernes Landsforening peger på, falde væk.

Hvis vi er enige om, at det kun er undtagelsesvis, man skal kunne nedlægge kolonihaver i

fremtiden, og der er en præcis definition af, hvad der ligger i begrebet, at »væsentlige samfundsmæssige hensyn skal være afgørende«, vil argumentet om økonomien efter min mening heller ikke have den store vægt. I øvrigt har jeg den opfattelse, at det økonomiske hensyn, altså flytningsomkostninger og den slags, må vige for det menneskelige hensyn, hensynet til de familier, som bor i de pågældende områder.

Jeg synes, det er svært at finde noget venligt at sige til fru Aase D. Madsen. Der er intet i fru Aase D. Madsens samfunds- og menneskesyn, som jeg kan finde noget positivt i, men jeg frygter, at vi måske alligevel ender med at stemme sammen om forslaget.

Fru Aase D. Madsen havde en masse giftige ting at sige om forholdet mellem danskere og indvandrere og integration og sådan noget. Det vil jeg slet ikke kommentere, men jeg vil sige, at et forslag fra regeringen lægger selvfølgelig altid op til, at man kan stemme ja, også selv om man kommer til det resultat ud fra et helt, helt andet, jeg havde nær sagt fjernliggende menneske- og samfundssyn på sagen. Om hun gør det, eller om hun ikke gør det, er hendes egen sag, og jeg er bedøvende ligeglad med det.

Derimod er jeg interesseret i, hvad der kan komme frem af saglige synspunkter. Som jeg allerede har sagt til fru Aase D. Madsen, synes jeg, at spørgsmålet om tilbudspligt osv. er fint at få overvejet, og skulle der være andre spørgsmål, vil de få den samme seriøse behandling som alle andre. Det siger sig selv.

Til hr. Brian Mikkelsen: Jeg tror, jeg har svaret på hr. Brian Mikkelsens indvendinger, og jeg tror, at vi ender med at kunne finde nogle fornuftige løsninger, men det må jo komme an på en prøve. Jeg er enig med ham i, at de særlige samfundshensyn må defineres bedre i fremtiden.

Med hensyn til hr. Kalnæs' synes jeg overordentlig positive indlæg vil jeg gerne sige, at når hr. Kalnæs siger, at vi griber ind her, fordi markedet ikke kan løse problemerne, er det jo helt rigtigt. Kolonihavebeboere kan aldrig forrente den sande markedsværdi i fri anvendelse af de arealer, deres haver ligger på, i mange tilfælde vil de i hvert fald ikke være i stand til det. Derfor ville de ikke være beskyttet, medmindre lovgivningen satte grænser for markedet.

Jeg tror, det er rigtigt, at det synspunkt er vigtigt. Vi ønsker at bruge markedet som et middel i vores samfund, men vi skal ikke gøre det til vo-

res herre og lade det diktere vore handlinger på områder, hvor vi ikke ønsker det.

Fru Vibeke Peschardt, hvis indlæg jeg selvfølgelig var utrolig glad for, understregede også, at vi skal finde bedre afgrænsninger og en bedre identifikation af begrebet »væsentlige samfundsmæssige hensyn«, og det synes jeg er vigtigt. Det er også et positivt svar på hr. Kolstrups første spørgsmål. Jeg har svaret på det andet spørgsmål, og de øvrige ting, hr. Kolstrup sagde, var jeg faktisk meget enig med ham i.

Jeg kunne høre, at hr. Ole M. Nielsen og jeg har et fuldstændig fælles syn på denne sag, og derfor vil jeg meget gerne svare undervejs under udvalgsarbejdet på nogle af de betæneligheder, hr. Ole M. Nielsen har hørt fra bl.a. kommunal side, og som jeg også nævnte over for hr. Hans Christian Schmidt. Men jeg vil gerne igen understrege, at jeg tror, at dér, hvor vi skal foretage det store sporskifte, den store ændring af tanke-mønstret, er angående spørgsmålet, om en kolonihave er noget midlertidigt eller noget varigt i vort samfund.

Hvis vi først har sagt, at det er noget varigt, noget godt, noget, vi skal udvikle osv. – noget, der er lige så godt som parcelhuse, etageejendomme, bankfilialer, og hvad ved jeg, et varigt, positivt gode for vort samfund, noget, man ude i kommunerne vil gøre en indsats for, og som skal fremmes – ja, så tror jeg, vi kommer til at tænke helt anderledes om det.

Hr. Hans Christian Schmidt og andre har ret, når de siger, at i kommunerne findes der faktisk masser af mennesker, der i årenes løb har gjort et kæmpearbejde, og dem underkender vi jo ikke med dette forslag. Vi har tværtimod en interesse i, at kolonihaverne bliver fremmet, at de bliver understøttet, og derfor ser jeg heller ikke dette forslag som vendt mod kommunerne eller vendt mod, at der skal ske forandringer i samfundet. Jeg ser det som en bekræftelse på, at vi i det danske Folketing ønsker at tilkendegive så klart og tydeligt, som det overhovedet er muligt, at kolonihaverne er kommet til Danmark for at blive.

Hr. Kim Behnke er to personer. Han er et fornuftsvæsen, når det drejer sig om energipolitik, og han er et interessant bytte for alle mulige fordomme, når det drejer sig om miljøpolitik. Jeg foretrækker selvfølgelig klart fornuftsvæsenet hr. Kim Behnke frem for dette bytte med fordomme på miljøområdet, og jeg håber, at de to kan snakke med hinanden. Hr. Kim Behnke er den mest fornuftige støtte til den energipolitik, vi fører i Danmark, og til gengæld en meget frå-

dende kritiker af vores miljøpolitik, men lad os dog prøve at se, om vi ikke også på dette punkt kan få en ordentlig dialog i gang.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Først siger ministeren, at ministeren ikke vil kommentere mine bemærkninger om den integrationsbemærkning, der er kommet ind i lovforslaget, og så er det tilsyneladende en vederstyggelighed, hvis Dansk Folkeparti vil stemme for forslaget. Jamen så kan ministeren da glæde sig over, at efter næste valg er ministeren sikkert ikke minister mere, og så behøver ministeren jo ikke bekymre sig over, at Dansk Folkeparti stemmer for ministerens forslag. Det er da en lykke for os alle sammen.

Med hensyn til hørings svarene: Det hørings svar, hvor jeg havde en bemærkning om den korte høringsfrist, var fra Fødevareministeriet, som var meget forbavset over den korte høringsfrist, og med hensyn til de øvrige hørings svar var man også, selv om man har været med i forhandlingerne, meget utilfreds med den korte høringsfrist.

Det var nogle fantastiske udtryk, som blev brugt, og de var i hvert fald ikke stuerene. Det var nogle udtryk om Dansk Folkeparti og specielt mig, giftighed osv. Det var udtryk, som jeg ikke vil gengive, men de passede til ministerens høje akademiske niveau, og næste gang, ministeren skal betegne mig som noget, må det hellere være stuerent. Det kan jeg da referere til.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er enig med miljø- og energiministeren i den klare påpegnings af, at det handler om at gøre kolonihaverne permanente. Men netop fordi vi er så enige med ministeren i det udgangspunkt, synes jeg også, det er vigtigt, at vi er meget enige om, hvad der skal forstås ved væsentlige samfundsmæssige hensyn.

Har jeg forstået ministeren rigtigt, at han vil arbejde for, at vi får defineret væsentlige samfundsmæssige hensyn nærmere, får det præciseret i selve lovforslagets bemærkninger og f.eks. også får præciseret, hvilke argumenter der ikke kan bruges? Mit rædselsscenario er, at enhver kommune kan sige: Åh ja, men vi har behov for en ekstra skole eller et par ekstra boliger. Det kan man selvfølgelig kalde samfundshensyn, og så kan de nedlægge kolonihaverne, og så er vi jo lige vidt. Det er derfor, jeg synes, det er så vig-

tigt, at ministeren allerede nu får mulighed for at præcisere, at han ønsker begrebet væsentlige samfundsmæssige hensyn præciseret i lovforslagets bemærkninger og også får præciseret, hvilke argumenter der ikke kan accepteres.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker miljø- og energiministeren ordet? (Op- hold). Det ser det ikke ud til, og så er det hr. Hans Christian Schmidt som ordfører i anden runde.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for besvarelsen.

Jeg forstod på miljø- og energiministeren, at ministeren syntes, der var en stor overensstemmelse mellem de synspunkter, der blev frembragt fra min side, og det høringsnotat, KL er fremkommet med. Nu har vi jo hver vores arbejdsfacon, og vores er at lytte til de implicerede parter. Der ville måske være nogle, der kunne få en mere farbar vej at færdes på, hvis de gjorde det lidt oftere, men erfaringen vil jo lære folk, hvad man skal gøre, så det skal jeg ikke blande mig yderligere i. Men jeg vil gerne rose KL for deres høringsnotat, og måske skulle ministeren sørge for, at det blev sendt til hvert hjørne af Miljøministeriet; det ville sikkert være en god idé. Lige nøjagtig Miljøministeriet har jo et løfte, man skal have indfriet.

Miljøministeren stiller sig selv i spidsen og siger: Jamen jeg tror ikke, at de forhold, KL påpeger, kommer til at gælde. Næh, men det er stort set det eneste hørings svar, der virkelig sætter en finger på nogle ting og siger: Det her er man nødt til at sikre, at der bliver gjort noget ved. Det har udviklet sig sådan, at hele debatten her i Folketingssalen er kommet til at dreje sig om de punkter, og det er jo sådan set meget godt. Den er gået på spørgsmålet om, hvad samfundsmæssige hensyn er, og jeg synes sådan set kun, det er godt, at når man får nogle synspunkter fra de implicerede parter, tager man dem med. Jeg tilkendegav i øvrigt også, at de gjorde indtryk på os, og det håber jeg også de gør på andre partier.

Men til substansen: Lad os kigge på, om boligbyggeri vil være et væsentligt samfundsmæssigt hensyn. Hr. Søren Kolstrup sagde, at nu er det vel ikke sådan, at boligbyggeri kan være et væsentligt samfundsmæssigt hensyn. Venstre har sådan set en anden opfattelse, for med den bolig mangel, der er i København, hvor bl.a. unge mennesker i hvert fald ikke altid har råd til

at betale de store huslejer, var det måske en god idé, at det kunne være et væsentligt samfundsmæssigt hensyn. Jeg vil godt spørge ministeren, om det er det, der er tanken.

Jeg er altså også nødt til at spørge ministeren, om ministeren deler den opfattelse, at kommunerne har gjort det rigtig godt indtil i dag, hvor vi kan konstatere, at de har forøget antallet af kolonihaver med 850 om året. Det vil jeg godt bede ministeren om at tilkendegive her fra talerstolen, for jeg synes, det er vigtigt, så vi ved, hvad det er, vi har at arbejde med.

Ministerne siger, at ministeren tror ikke, kommunerne vil finde på at afmelde alle de kolonihaver. Jamen kommunerne kommer jo ikke i en situation, hvor de kan vælge. Også de kommuner, som vi alle er enige om har gjort det fuldstændig rigtigt, får at vide: Hvis I vil være frit stillet og vil kunne handle som i dag, er I nødt til at gøre det inden 1. november, for ellers kan det ikke lade sig gøre. Her må jeg sige, at nu skal man jo huske, hvem det er, man presser til hvad. Man skal ikke gøre det til, at det er en kommunal ønskeseddel, vi er ved at opfylde.

Og så vil jeg sige til ministeren, at det om helårsbeboelse, det kvitterer jeg for, og det tager vi så og diskuterer i udvalget. Men jeg synes i hvert fald, at her er det meget vigtigt, at vi får løst problemerne, og vi at får dem diskuteret igennem.

Jeg kan allerede nu sige, at med den besvarelse, der var på det mest essentielle i hele den debat, der har været, nemlig om det med væsentlige samfundsmæssige hensyn, som bl.a. KL og flere ordførere har rejst, så vil vi allerede gerne nu tilkendegive, at vi ønsker, at ministeren kommer i Miljø- og Planlægningsudvalget, så vi kan få en tilbunds gående drøftelse af de forhold her.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde i min første runde: Venstre vil ikke acceptere, hvis det her forslag ender med at medføre, at det er kolonihavefolket – altså dem, der er der i dag – der kommer til at betale.

Og jeg vil sige til ministeren: Nuvel, det kan godt være, at vi vil få varige kolonihaver, men det kan gå hen og være på bekostning af, at vi mister den kulturarv, der har fulgt de kolonihaver. Hvis det sker, kan man jo bagefter spørge sig selv, om alene det, at man fik vedvarende kolonihaver, var godt nok til, at vi skulle have det lovforslag.

Eller skulle vi måske allerede i dag have kunnet gennemskue, at forslaget kan medføre, at der bliver prisstigninger, det bliver så svært at få

fat i de her kolonihaver, og de bliver investeringsobjekter, så den almindelige del af befolkningen, der før har set det her som et åndehul, nu må kapitulere og sige, at den ikke længere kan betale den pris, det koster at komme ud i kolonihaverne.

Jeg ved ikke, om ministeren til den tid også vil stå og rose sit eget forslag og sige, at det var hensigten. Det tror jeg faktisk ikke. Jeg tror faktisk, ministeren er optaget af, at det gerne skulle være sådan, at den almindelige del af befolkningen, altså den del af befolkningen, som ikke har råd til at betale høje priser for det – og det er jo mange – skulle have en mulighed for at have et åndehul her.

Miljø- og energiministerens (Svend Auken):

Jeg vil give hr. Hans Christian Schmidt et råd, og det er, at hvis han kommer ned i et hul, så skal han holde op med at grave.

Nu er han kommet ned i et hul, som kommunerne har gravet for ham, og så skal han lade være at grave sig længere og længere ned, for ellers ender det til sidst med, at han slet ikke kan se noget, der rager op over jordoverfladen.

Han kan slet ikke se noget. Han er simpelt hen så langt nede. Man kan være så jordbunden, at man har gravet sig ned i en hule af uforstand.

Det er jo ejendommeligt at sige, at det skulle være til skade for almindelige mennesker, at deres kolonihaver bliver beskyttet, og at man pålægger kommunerne pligt til at oprette og til at planlægge flere.

Hvordan skulle det skade? Hvorfor skulle priserne stige af den grund? Hvis der kommer flere kolonihaver, og der er en bedre beskyttelse og folk ved, at hvis de går ud og bygger et hus og passer et hus og fornyr et hus og har en ordentlig have, så kan de også regne med den i fremtiden. Hvordan skulle det være til skade? Hvorfor tror hr. Hans Christian Schmidt, at det er ejerne, der er bekymrede, mens lejerne, kolonihavefolket, er glade for forslaget?

Hvis hr. Hans Christian Schmidt er ude på at gøre mig en partipolitisk tjeneste og sige, at nu vil Venstre gå imod det her forslag, så sig det ligeså, hvis det er det, man mener. Men man skal ikke tviste argumenterne sådan rundt og sige, at en beskyttelseslovgivning og en pligt til at oprette nye kolonihaver i virkeligheden er en trussel mod dem, der bor i kolonihaverne og mod en

kulturarv. Det er at vende sagen så meget på hovedet, som man næsten kan gøre.

Derfor er mit spørgsmål meget simpelt det, som fru Torp stillede tidligere. Som forslaget ligger i dag, er Venstre da tilhænger af det, eller er man ikke tilhænger af det?

Med den klargøring, der naturligvis vil ske undervejs af, hvad væsentlige samfundsinteresser er, alt det, vi har talt om her i dag, men forslaget som det ligger: Støtter Venstre det eller støtter Venstre det ikke?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne give miljøministeren det råd, at når miljøministeren bliver spurgt om noget, at han så prøvede at gøre en undtagelse og svare på de ting, man spørger om. Det fremmer dialogen.

Det kan godt være, at miljøministeren tror, at Folketingssalen er det socialdemokratiske gruppeværelse. Jeg kan sige, at det er det ikke. Her siger man ikke bare ja tak og nikker, når det bliver sagt, hvordan det skal være, så miljøministeren er nødt til at affinde sig med, at der findes nogle i Folketingssalen, der sætter spørgsmålstegn ved miljøministerens intentioner. Det ville være en god øvelse. Det kunne fremme det politiske arbejde.

Så vil jeg gerne sige til miljø- og energiministerens: Hvis nu man tænker lidt i den her økonomi – og jeg skal nok hjælpe miljø- og energiministerens, når han kommer i samråd i udvalget – så kan man jo godt forestille sig, at hvis der bliver afmeldt mange kolonihaver, så vil de, der bliver tilbage og er vedvarende og er sikre på at være vedvarende, stige i pris.

Jeg er sikker på, at der findes nogle enkelte med en lommeregner og lidt økonomisk indsigt også i det ministerium, som vejleder ministeren eller andre, for jeg kender dem som dygtige folk. De vil nok kunne lave et par regneeksempler for os på, hvad der vil ske, hvis den udvikling kommer.

Til gengæld vil jeg så give ministeren det løfte, at det med sikkerhed bliver sådan, at man kommer til at regne på det, det skal vi nok sørge for.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning og lov om miljøbeskyttelse. (Betaling for miljøvenlig elektricitet og kontrol hermed samt dispensation vedrørende restprodukter fra elproducerende anlæg m.v.).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 28/3 2001).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Martin Glerup (S):

Opfølgningen på energireformarbejdet går rigtig godt. Der er nu fastsat afregningspriser for el fra de første havvindmøller; det baner vejen for, at den danske energisektor også med hensyn til vindkraftens offshore-udbygning kommer et hestehoved foran alle andre.

Også biomasseplanen med brug af tusindvis af ton træ og halm er faldet i hak nu til gavn for miljøet. De CO₂-fri brændsler vil medvirke til en ansvarlig energi- og miljøpolitik.

Det lovforslag, vi har til behandling her, gælder nogle tilpasninger af elforsyningsloven samt en mindre ændring af miljøbeskyttelsesloven. Sidstnævnte for at kraftværkerne kan få lejlighed til at etablere fælles affaldsdeponering for restprodukter.

Lovforslaget har tre hovedelementer. For det første: De 6-7 største elforbrugere får, som vedtaget i forbindelse med elreformen, et loft over deres forpligtelse til at betale grøn energi. Da EU-godkendelsen har været 1½ år om at komme igennem, får virksomhederne refunderet ca. 30 mio. kr., som de har betalt for meget i den periode.

For det andet: Den del af elproduktionen, som sker efter påbud via henlæggelser, f.eks. den

havvindmøllepark på 80 møller, som næste år etableres på Horns Rev, 20 km vest for Esbjerg, afregnes med en fast pris og skal således ikke indgå i den prioriterede produktion.

For det tredje: Elproduktionsvirksomheder får mulighed for at etablere egne lossepladser til røgningsaffald og kan tilmed tage imod affald fra andre elproducenter. Der er eksempelvis udpeget tre lokaliteter til at modtage røgningsaffald her i Danmark.

Da forslaget er yderst fornuftigt, støtter Socialdemokratiet gerne dets realisering.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Helga Moos som ordfører.

Helga Moos (V):

Lovforslaget indeholder flere elementer: fastlæggelse af afregningsregler for havmøller og biomasse, sikring af virksomheder, at virksomheder over 100 gigawatt fritages for omkostninger til grøn strøm og fastlæggelse af rammer for indsamling og registrering af data især i forbindelse med de kommende VE-beviser. Og så er der den fælles affaldsdeponering.

Lovforslaget skal ses i forlængelse af elreformaftalen, og jeg synes, der er sket noget positivt ved, at vi med hensyn de pålæg, der ligger om udbygning af vedvarende energi, biomasse og havmøllerne, denne gang har valgt at kunne gøre det ved hjælp af pristillæg, så man ikke lukker for den fri markedsstrøm ved at lægge et pligttag ind, sådan at vi yderligere lukker markedet med prioriteret produktion.

Så kan vi yderligere glæde os over, at det er muligt at lave en finansiel udligning mellem Østdanmark og Vestdanmark. Da den første udligning skulle stables på benene, fik vi at vide, at strømmen absolut skulle køre op over Nordpool. Nu kan man nøjes med at sende pengene over Storebælt, det synes jeg da er en formidabel forbedring.

I stedet for at gå ind i teknikken – jeg har læst lovforslaget og mener, at teknikken er, som vi har aftalt – vil jeg godt komme med nogle kommentarer til den videre politiske proces. De rammer, der ligger, for at VE-bevismarkedet kan komme til at fungere, er jeg glad for er lagt ind her i lovforslaget, for vi mener, at det er vigtigt, at vi fastholder køreplanen for VE-bevismarkedet, selv om der ikke er særlig meget volumen i. Når vi begynder der i 2003, så skal vi turde komme i gang.